

Série IX, Číslo 8

SÍLA PROMĚNY

Kázáno v Prescottu

31. 10. 1965

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

SÍLA PROMĚNY

(The power of transformation)

Kázáno v Prescottu 31. října 1965

*Věř jen, věř jen,
všechno je možné, jen věř.*

Pro každého by bylo těžké, vyjádřit své pocity v čase, jako je tento. Nedovedu vůbec říci, jak velice si této výsady vážím, že mohu dnes ráno být zde mezi vámi a sloužit Slovem Božím. Jsem si jist, že vy jste s tím obeznámeni. Bratru Leo, bratru Gene a vám všem bych chtěl poděkovat za tuto velkolepou příležitost.

Poslouchal jsem dobře od první až do poslední písně. S tímto zpěvem to má něco do sebe; je to vzývání, jaké se jinak už nenajde. Pro mne je to vždy velkou výsadou, mohu-li sem jednou nebo dvakrát v roce přijít, abych přijal do sebe tyto drahocenné písně. Když bratr Leo dnes ráno volil tu píseň „*Oni přicházejí od východu a západu*“, myslel jsem na to, že moje žena ji zpívala, když jsem ji s Billy a Rebekou zanechal a vytáhl na počátku tohoto mocného probuzení, které od té doby zasáhlo národy. Při pohledu na tyto hezké a spořádaně vypadající dámy jsem myslel na to, že také Méda tak jednou vypadala. Byla hezké, černovlasé děvče. Nyní jako já stárne a šediví. Náš čas se přibližuje svému konci. Máme však velkou naději, že s Ním budeme společně, až nebude existovat čas, žádné stáří a vůbec nic, co by nám mohlo překážet a nás tížit.

Nemyslím, že bych znal ještě nějaké jiné místo s tak mnoha lidmi, nebo že bych ve svém životě viděl místo, kde by bylo tak mnoho milých křesťanů s takovou láskou. Nenechte ji mezi vámi nikdy zemřít. Myslete na to!

Dříve jsem měl zvláštní jméno u lidí. Jméno mé první ženy, matky Billyho bylo Hope (= Naděje). Tehdy jsme byli ještě ve třech: Hope, já a Billy, a lidé nás jmenovali: „*Víra, naděje, láska*“. Již tehdy se zdála být velikou víra, že toto Slovo je pravda a že Bůh splní to, co zaslíbil.

Avšak hleďte, největší ze všeho je láska. Tak to bratr Leo dnes ráno vyjádřil: „*Láska! Mluvení jazyky přestane, dar prorocké řeči skončí. Avšak láska nikdy nepřestane.*“

[Bratr Branham zpívá.]

Míním, že neexistuje nic většího než láska. Avšak my můžeme tuto lásku vyjádřit tím, že řekneme, že lásku máme. To potom jen říkáme. Jestliže však skutečně chceme vyjádřit, že tomu tak je, jak jsme řekli, pak se to při nás ukáže.

Nejsme žádní dokonalí lidé. Činíme chyby; děláme věci, jež jsou zvrácené. Avšak hleďte, láska to všechno příkrývá. My jsme ochotni, jestliže své chyby

vidíme, přijít a omluvit se. To jsou praví bojovníci! Tak jednají muži a ženy, kteří jsou skutečně stateční. Každý muž, který má na to nervy, může vytáhnout na bojiště, ale záleží na tom znovu povstat a nanovo se o to pokusit, jestliže byl sražen k zemi. Jeden mladý muž a mladá žena zpívali v církvi jednu píseň:

*Padnu-li nebo selžu-li,
padnu-li neb selžu-li, chci povstat
a ještě jednou se o to pokusit.*

Nevím již přesně, jak zněla.

*Odpusť mi, Pane, a zkus mě ještě jednou,
jestliže padnu nebo zhřeším.
Chci se zdvihnout a opět to zkusit.
Odpusť mi, Pane, a zkus mě ještě jednou.*

Při tolika lidech jako těch 120 osobách, jež jsou zde shromážděny, najdete tak mnohé věci, které d'ábel mezi vás a do vašich myšlenek vnese, takže to, i ono vyvstane. Ihned se zastavte, jestliže to činí. Vzpomeňte pak na toto jitro a zpět na ty časy, v nichž jste s Ježíšem Kristem byli přeneseni do nebeských míst.

Někteří z vás jsou instalatéři, druzí jsou truhláři, jeden je to, druhý ono. Každého dne přicházíte ve styk se světem, jste-li tam venku. Avšak když něco takového vidíte a velká pokušení přicházejí, pak myslíte na tato malá posvěcená místa, kde se nacházíte a kde jde o tu jedinou věc, jež má trvání. Jednoho dne vaše práce skončí, vaše zdraví bude pryč, dokonce váš život zde na zemi bude končit. Ale toto Jedno nepomine. Jestliže ON je středem všeho, pak chceme svoji mysl držet zaměřenou na ten středový sloup, jež nás tam vtáhl.

Jaká to pěkná a spořádaně vypadající skupina! Já tím nemíním tak příliš vaše ošacení. Ovšem, že je vaše šatstvo čisté a váš obličej rovněž. Nevidím zde mezi těmito dámami ani jednu s tyčinkou na rtech. Všechny mají dlouhý vlas, ať jsou mladé, staré nebo ve středním věku. Vy ani nevíte, jaký poklad vy zde při bohoslužbě v této kapli máte.

I bratru a sestře Shantzovým bych rád poděkoval za výsadu, že jsem směl být v jejich domově. Poté, co svůj majetek v Kanadě prodali a přišli sem, aby zde u nás bydlili, je toto nyní jejich nový domov. My již nemáme žádné pozemské statky. Hledáme budoucí město, jehož Stavitelem a Mistrem je Bůh.

Děkuji bratru Leo a bratru Gene, že zůstali věrni vidění, jež se jim dostalo při našem setkání. Bezpochyby vám to již často vyprávěl. Je to zvláštní, avšak tak, jak se to zde jeví, jsem to neviděl. Věděl jsem, že něco nastane, když ke mně ten mladý muž přišel a vyprávěl mi sen, který měl o jedné pyramidě. V tom snu jsem stál nahoře v této pyramidě. On vystoupil nahoru, kde jsem se nalézal já. Stál jsem

na ploše, která se podobala nějakému talíři nebo nějaké desce a byla jako nějaké světlo.

Zeptal jsem se: „*Bratře Branhame, jak jsi se dostal sem nahoru?*“

Odpověděl jsem: „*Bratře Leo, Bůh musí na toto místo sem nahoru nějakou osobu postavit.*“ Pokračoval jsem: „*Poté, co jsi to viděl, vrať se k těm lidem a řekni jim, že věříš, že je to od Boha.*“

Jak málo jsem tehdy věděl, když jsem tam měl své bydliště! Miloval jsem oba tyto mladíky a chtěl jsem je dostat na jedno místo, kde bych mohl být u nich. Oni začali natáčet zvukové pásky a kopírovat je. Hled'te, co mne se týče a pokud vím, měli by stále ještě dělat tu práci se zvukovými pásky. Avšak Bůh jim dal něco většího než kopírovat zvukové pásky. Skoro každý může zvukový pásek natočit, je-li natolik inteligentní, aby ten přístroj zapojil, a nebo je prodával. Ale je k tomu zapotřebí vedení Ducha svatého, aby byla dána dohromady taková malá skupina jako tato, která je dnes ráno zde v harmonii a jednomyslnosti držena spolu tím, že zůstávají věrní poselství.

Ó Bože, rač dát těmto lidem dlouhý život, radost a štěstí zde na zemi, až by potom, na konci své cesty vešli v radost Pána.

Jsmo připraveni k boji; nyní nechť zazní pozoun. Byly zpívány písně, nyní přijde Slovo. Věřím, že víte, k čemu zde stojím. Pravděpodobně to víte.

Slyšel jsem zde poznámky těchto mladých bojovníků. Já stárnu, rozhlížím se kolem sebe a poznávám vaši víru a vaši důvěru, kterou jste složili v poselství, které mi bylo předáno Bohem. Kdybyste tady vy všichni nebyli, nebylo by poselství k užitku. Někdo tu musí být, kdo mu věří, a jestliže přichází od Boha, pak mu také někdo uvěří. Vidíte, Bůh učinil cestu. ON Svůj velký plán stanovil tak, že jestliže něco pošle, tak je i někdo zde, kdo ho přijímá. Hlubina odpovídá na volání z hlubiny (Propast proti propasti se ozývá).

Mám rád to Slovo, které bratr Gene použil dnes v modlitbě: „...v *Jeho vznešených nádvořích.*“ Tak to pociťuji, když přejdu most a přijdu sem, kde je uctivá bázeň a respekt před Bohem. Zachovejte to tak vždy, úplně jedno, co nepřítel činí.

Myslete na to a nezapomeňte to; zvláště bratr Leo a bratr Gene. Míníte, že Satan toto nechá tak trvat, aniž by tomu nezabránil? Ó ne! Určitě ne! Jednoho dne vtrhne jako nějaká vichřice. Vnikne-li však nepřítel jako povodeň, postaví Duch Boží proti tomu korouhev. Předstupte v modlitbě k Bohu jeden za druhého. Držte k sobě, držte k Bohu. Neboť milujete-li se navzájem, ukazuje to, že milujete Boha. „*Podle toho poznají všichni lidé, že jste Mými učedníky, budete-li mít lásku mezi sebou.*“

Před chvílí jsem si myslil: „*Jaký to skvělý zpěv! Jak krásné hlasy! Jaká to líbezná skupina mužů i žen, manželů a manželek, mladých, starých a ve středním věku,*

zde sedí pospolu! Mělo by se to konat v Prescottu, tam by měli být a mít takový malý radio-program!" Avšak hleďte, to by nebylo přesně to, k čemu Bůh [oba tyto mladé muže zavola. Nevěsta je vyvolávána. Mým úkolem je, být zde venku a volat ji. Vy jste se usadili na tomto místě, kde se nyní zdržujete a chcete své děti vychovat. Zde je můžete denně pozorovat, tak jako oko orla střeží své mládě. Vidíte-li někde něco zvráceného, pak si tu osobu zavoláte stranou a modlíte se za to, atd. Podržte toto místo čisté a svaté, aby Duch svatý měl místo, které by mohl navštěvovat.

Bůh by chtěl být vzýván. Jestliže Ho vzýváte, neznamená to pak jen, že zpíváte píseň, jak to obvykle činíme, nýbrž že ji zpíváte v duchu vzývání. Pak cítíte, jak Duch svatý dává odpověď.

Vidím-li zde tyto velké, mladé muže, myslím na ten den, kdy tito mladí, silní muži zde seděli se svými ženami a plakali jako malé děti.

Ohlédneme-li se dnes na ulici, vidíme lidi, kteří žijí v cizoložství, ve špíně a ve věcech tohoto světa.

Pomyslete, vy se můžete oddělit a shromáždit tak, jak to řekl žalmista: *„Jak krásné a líbezné to je, když bratři jednomyslně spolu přebývají. Je to jako olej pomazání, který stéká na bradu Aronovu a až na lem jeho roucha.“* Vy přece víte, co olej pomazání způsobil. Ochránil ho, vstoupil-li do přítomnosti Boží. Hleďte, on musel být pomazán olejem dřívě, než šel do přítomnosti Boží. Jestliže bratři přebývají spolu v jednomyslnosti, je to srovnatelné s tímto olejem pomazání. Tak se s tímto pomazáním bratři, kteří ve svornosti spolu přebývají, ubíráme do přítomnosti Páně. Olej pomazání reprezentuje Ducha svatého.

Můžeme se nyní modlit, dřívě, než se zahlubáme do rozjímání Slova?

Nebeský Otče, jak vyjádřil dnes ráno náš bratr, vstupujeme do vznešených nádvoří Páně! Otče, poznávám, že v den soudu budu muset vydat počet z toho, co zde říkám těmto lidem. Jsou to Tvoje děti. Žehnej je ustavičně, Otče. Žehnej bratra Leo a bratra Gene. Nechť jsou vedeni Duchem svatým, aby tyto lidi vedli na naší poutnické cestě vstříc západu slunce. Veď nás potom, ó Duchu svatý, Boží, k Synu. Dej to, Pane.

Lámej nám skrze Slovo chléb života. My jsme poznali, že se nacházíme v boji. Oblékáme si zde výstroj bojovníků, ve které ještě musíme bojovat v těch zbývajících hodinách života. Pane, modlím se, abys postavil všechno na to místo, na něž to náleží, aby byli před nepřítelem ochráněni, kdykoli by proti nim zaútočili. Dej to, Pane. Modlíme se ve jménu Ježíše. Amen.

Mluvím pomalu, protože nejsem žádným školeným kazatelem. Víím, že jsou zde chytrí, inteligentní, intelektuální lidé, kteří však to všechno odložili stranou, přišli sem a pokořili se. Myslím na slova toho velkého apoštola Pavla, když řekl: „...“

řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha a moci. Aby víra vaše nebyla na moudrosti lidské založena, ale na Boží moci.“ (1. Korintským 2:4)

On věděl, jaké velké věci měl, avšak odložil je. Před takovými lidmi jako je bratr Hughy s jeho ženou, učiteli z misijního pole, a mnohými z vás, kdo jsou skutečně inteligentní a chytrí, cítím se velmi nepatrným, abych s tak malým vzděláním, jaké mám, před vámi stál.

Vidí-li člověk, že se tak pokořujete a odkládáte tyto věci, posadíte se tam a nasloucháte nějaké osobě, která zná právě jen ABC, pak to z vás dělá opravdu velké lidi. Není to ten, kdo svá ramena vypne a spustí, nýbrž ten, kdo se dovede pokořit.

Míním, že charakter nějakého muže se neprojevuje ve svalech jeho paží nebo v mozolech jeho rukou, ale na vypouklých kolenech jeho kalhot, které dostal od modlení. To shledávám, že z něho činí muže.

Dnes ráno bych chtěl přečíst něco z Bible. Já miluji Slovo, vy také? Amen! Vzáyvali jsme Pána a budeme pokračovat v Jeho vzývání. Nyní HO chceme vzývat, zatím co nás Jeho ostrý, dvousečný meč bude pronikat, abychom porozuměli, kde stojíme.

Říkám to, protože mám ten dojem, že toto je místo, kde dnes ráno mohu učit všechny věci, které bych chtěl. Přirozeně, že bratr Leo a bratr Gene i jiní se jich chopí, až opět budeme pryč a ty jednotlivé body vytyčí. Tak jsem jej dnes ráno slyšel říkat v jeho poselství. On se jich chopí. Ne všechno lze říci na pódiu nebo na zvukových páskách, ale později se posaďte a zahloubte se do toho. Studujte je vždy znovu a znovu. Je to těžko srozumitelné a mnoho lidí to neporozumí. Vědělo jsi, malé stádce, že je tomu tak u všech lidí? Bylo tomu tak vždycky. Když dokonce ani apoštolé našeho Pána a Záchrance, Ježíše Krista nepochopili, jak můžeme potom očekávat, že v tomto dni to bude pochopeno? Vidíte? ON určité věci jen vyslovil, aniž by je vysvětlil. ON je jen řekl. Kupříkladu: *„Jedině, že by někdo jedl tělo Syna člověka a pil Jeho krev, jinak nemá života v sobě.“*

Co by bylo, kdyby tam ve shromáždění, k němuž ON mluvil, byl nějaký lékař nebo ošetřovatelka? Byli by řekli: *„Tento muž je upír! On chce, abychom pili jeho krev.“* Hledte, On to nevysvětlil, ON to pouze řekl. Později vysvětlil Pavel, že *„Jeho tělo jíme a Jeho krev pijeme“*, bereme-li Večeři Páně. ON tyto věci jen řekl.

Dokonce po Jeho vzkříšení se Ho ptali apoštolé ohledně Jana, kterého On miloval a který spočíval na Jeho ramenou. Byl ještě mladým člověkem. Ježíš řekl: *„Co tobě po tom, chci-li ho nechati, dokud nepřijdu?“* Tak se rozšířila mezi nimi pověst, že Jan nezemře, dokud se Ježíš nevrátí. To Ježíš neřekl. ON řekl pouze: *„Co tobě po tom, chci-li ho nechati...“* Přirozeně, že můžete ve Slově číst, co se stalo.

Bylo to řečeno za jedním účelem. Všechny tyto věci se dějí k nějakému účelu. Bůh vzal tohoto mladého Jana, vyzdvihl jej v Duchu, on viděl Jeho, příchod a byl přesazen do budoucího věku. ON řekl: „*Co je ti do toho, jestliže on zůstane?*“ ON ho nezachoval fyzicky, nýbrž Slovo, jež ON skrze něho mluvil, trvá až do tohoto věku, v němž se nyní nacházíme. Proto všechno slouží k nejlepšímu.

Rád bych několik veršů přečetl z jedné známé kapitoly v dopise k Římanům. Mám zato, že jsou to ty první verše v 12. kapitole. Potom se odvážím s pomocí Ducha svatého to tak dobře vysvětlit, jak mohu. ep. Římanům kapitola 12:

„Protož prosím vás bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.“

Myslil jsem, že se to velmi dobře hodí dnes ráno na tuto malou skupinu a na to, co učinila. Jak dalece to rozumím, náleží to následující ještě k tomu:

„A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své, tak, abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.“

To bychom chtěli všichni: způsob našeho života neutvářet podle tohoto světa, nýbrž být přetvořeni obnovením naší mysli, abychom činili dobrou, bohumilou a dokonalou vůli Boží. Byli jsme zachráněni, to souhlasí. Byli jsme naplněni Duchem svatým, to je správné. Nyní bychom chtěli, aby v nás bylo smýšlení, které bylo v Kristu, abychom byli proměněni z přirozených věcí života a byli přeneseni do dokonalé vůle Boží skrze proměnění Duchem svatým skrze Jeho Slovo.

Moje téma zní: **SÍLA PROMĚNY.**

Nechám zde svoji Bibli otevřenou. Před léty, když jsem byl ještě tak mlád, jako tito muži zde, nepotřeboval jsem si místa z Písma a myšlenky poznamenávat. Avšak od té doby, co stárnu, vedu si notýsek. Obdržím-li něco, napíšu to a musím si to v Písmu svatém označit. Dříve jsem měl ta místa z Písma v hlavě, a to od začátku až do konce.

Avšak, milí přátelé, nejsem již tak mlád, jako vy všichni, kdo tu dnes ráno jste. Jsem starý a mnohé tuhé boje mám za sebou. Prochází-li člověk tak těžkými boji, dojde tam, kde jsem dnes ráno. Jsem si jist, že tomu rozumíte. Bůh mě tím nechal projít, aby můj život otevřel cestu, o níž by se mohlo říci: To je ono! Potom půjdete všichni po této cestě. Avšak přede mnou také někdo existoval, kdo tu cestu otevřel, abych po ní mohl jít. My všichni si navzájem razíme cestu. Vy přece víte, že mnozí dlouholetí bojovníci jsou plni jizev, když zestárnou. Pavel řekl jednou: „*Nosím znamení Ježíše Krista na mém těle!*“ Míním, že Timoteus tato znamení asi pozoroval pln uctivé bázně, neboť on to jistě mladému Timoteovi světil.

Nyní k pojmu *Proměnění*. Pracoval jsem pro jednu společnost veřejné služby. Měli jsme tam transformátory, jejichž úkolem bylo něco přeměnit. To slovo

transformovat znamená již samo o sobě, že něco je z nějakého stavu přetvářeno do jiného.

V příštích čtyřiceti pěti resp. šedesáti minutách bych rád mluvil o pojmu *Proměnění* a použil k tomu tento text. Možná, že řeknu věci, jež se vám budou zdát podivné. Čiňte to, co prve řekl bratr Leo: „*Vezměte to a ponořte se v to na okamžik ještě jednou.*“ Trochu o tom přemýšlejte.

„*Být proměněn*“ znamená být změněn a stát se něčím jiným.

Pulec kupř. se proměňuje v žábu. Nejprve vypadá asi jako nějaký sumec. Má hlavu a ocas a plave sem a tam. Podobá se sumci. Po nějakém čase zmizí ocas, a je proměněn z jednoho rodu do jiného.

Myslím, že Pavel musel mít tuto myšlenku, když řekl: „*Proměňte se obnovením myslí své.*“ Dovolte, abych tam nahlédl, abych to řekl správně. Nepřipodobňujte se tomuto světu. Vy přece víte, co znamená „*připodobňovat se*“.

„*Nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se obnovením myslí své.*“

„*Obnovení vaší myslí*“. Odložte stranou věci, jež jste kdysi považovali za cenné, a proměňte se z toho, co jste jednou byli, k něčemu jinému, totiž k tomu, co nyní jste.

„*...obnovením vaší myslí, abyste získali jistý úsudek o tom, která by byla dobrá, bohudělá a dokonalá vůle Boží.*“

Ó, my všichni bychom chtěli vědět, jak se to může stát. My jsme zde; my Ho milujeme. ON nás zachránil; nyní bychom chtěli vědět, co máme činit. Dnes ráno se snažíme pokročit o malý krok vpřed, abychom se vyšvihli trochu výše. Mnohdy musíme věci pozastavovat. Zůstaňte trochu tiše, až uvidíte, co se objeví.

V 1. Mojžíšově, v 1. kapitole stojí: „*Duch Boží se vznášel nad vodami.*“ Voda všechno pokrývala. Bible říká, že země byla na počátku prázdná a pustá. Nebylo tu nic, než temný chaos. V jak strašlivém stavu musela být! Nebylo zde nic, než tma, žádné světlo nebo někde něco, jen hučela voda. Tak tato planeta kroužila sem a tam někde tam venku na své dráze. Musela se nacházet v strašném, ztraceném stavu a nemohla nalézt svoji cestu.

Totéž je s námi, staneme-li se takovými oběžnicemi, které se vzdálily od Boha. Bez naděje, bez Boha bloudíme v temnotě sem a tam, aniž bychom věděli, kam jdeme.

Potom vzal Bůh tento veliký chaos temnoty a proměnil jej skrze Své Slovo v zahradu Eden. Tak budeme i my proměnění: skrze Jeho Slovo. Když Bůh řekl: „*Budiž světlo!*“, začala se tato stvořená hmota pohybovat kolem slunce a stala se zahradou Eden, neboť uposlechla Boží Slovo. Ona učinila dokonalou vůli Boží, neboť byla proměněna Slovem Božím z chaosu v zahradu Eden.

K tomu jsme tu i my. To je moje poselství a bylo jím vždy: Slovo Boží. Musíme na něm stát, lhostejno, jaké jiné věci nastanou. Držte se vždycky Slova! Zkoušejte vždy, zda jsou vaše motivy a vaše předsevzetí podle Slova Božího. Jestliže ne, upust'te od toho! Jestliže to ale souhlasí se Slovem Božím, se Slovem Božím je v souladu, potom na tom stůjte.

Je to tak, jako s touto malou skupinou, která je zde dnes ráno. Bůh nenechává všechno se stát hned přes noc. My to jsme, kdo mají vždycky naspěch. ON vysloví a stane se to. Neboť jestliže ON něco řekne, musí to tak být. Bude to tak. Avšak ON ponechává všemu svůj určitý čas.

Ti tři Hebrejci, ony proslulé charaktery Písma, setrvali věrně v tom, že Boží Slovo je pravdivé, a řekli: „*Náš Bůh je s to nás z této ohnivé peci zachránit. Jestliže to ale ON neučiní, pak věz, že se my před tvou sochou neskloníme, neboť je to proti Slovu. Jestli nás vydá všanc smrti, tedy nás také opět vzkřísí.*“ ON je nechal jít až na pokraj této velké peci a uvrhnout je do ní, a zdálo se, jako by si toho vůbec nevšiml, jakoby se o to vůbec nestaral. Přesto ON vždycky dává pozor. Vždycky bdí nad těmi Svými.

Bůh řekl: „*Budiž světlo.*“ Uplynulo šest tisíc let, než tento Eden vznikl. V Písmu jsme učeni, že jeden den je u Boha jako tisíc našich let na zemi. Jeden tisíc let na zemi jest jeden den u Boha. V šesti tisíci letech byla tato země stvořena a na ní ten Eden. Hleďte, byl to Bůh, ten velký Mistr veškeré inteligence, který měl všechno, co zamýšlel učinit, ve Své mysli.

Tak to bylo i s mužem, který vystavěl tento obytný vůz. Vy bratří, kteří jste tento park obytných vozů vytvořili, měli jste ve svých myšlenkách, jak měl vypadat, a tuto představu jste uskutečnili.

Totéž učinil Bůh s tímto světem. ON stvořil všechno, jak si to předsevzal. Uvažte, všechno vzniklo v tom pořadí, jak to evoluce uvádí. Tak, jako kdyby se stále přiučoval, tvořil ON vždy vyšší bytosti. Avšak pohleďte, ON stál nade vším a nechával jedno po druhém se rozvíjet, až tu bylo všechno, co vy vidíte. Začalo to s rostlinným životem, potom přišly ryby, ptáci a všechna ostatní zvířata, až konečně stvořil něco ke Svému vlastnímu obrazu: člověka. Tím On končil, neboť nyní byla dosažena dokonalost, kterou ON chtěl.

Tak je to, když kupříkladu začnete s tímto obytným vozem. Nejdříve vystavíte rám, a někdo se zeptá: „*Co děláš?*“ Právě tak to bylo, když jste odstranili první kameny z tohoto koutu zde: „*Co to tu děláte?*“ Tehdy to vypadalo podle toho, že to bude, jak to nyní je. Vypadá to jako malá zahrada Eden. Vy jste měli ve svých myšlenkách, co jste chtěli dělat, a provedli jste to.

My sami bychom chtěli být proměněni obnovením své mysli. Nejedná se o to, co my na zemi vlastníme, nebo co bychom chtěli mít na zemi, nýbrž o to, co nás v budoucím světě očekává. Proměnění obnovením našich smyslů!

My vidíme v 1. Mojžíšově, že Bůh všechno stvořil v šesti tisíci letech. Tam také poznáváme, že Bůh plánoval předsevzetí, které chtěl přivést k uskutečnění.

Mnozí lidé, kteří učí o 1. Mojžíšově, zvláště o prvních třech kapitolách, míní: „*Vypadá to, jakoby se tu Bůh neustále opakoval. Vypočítává, co tam všechno učinil, a říká: «Budiž světlo! Budiž to, a budiž ono!»*“ Avšak, ono zde přece vůbec ještě nic nebylo. Nebylo tu nic. Nebylo ještě žádné světlo. Starý svět se hnal temnotou a byl pokryt vodou. Avšak hleďte, ON mluvil Své Slovo a potom tu bylo, co ON vyslovil.

V 1. Mojžíšově čteme: „*Tu stvořil Bůh člověka podle Svého obrazu: podle obrazu Božího stvořil ho; jako muže a ženu stvořil je.*“ ON stvořil člověka tím, že vyslovil Slovo. Zjišťujeme, že po uplynutí mnoha dní, možná stovky let, nebyl žádný člověk, který by obdělával půdu. Nikdo nepracoval ornou zem, proto stvořil Bůh člověka z prachu země.

Hleďte: ON vyslovil Slovo, a to Slovo se muselo naplnit. Když řekl: „*Budiž světlo!*“, mohlo to trvat ještě stovky let, možná osm set let, než se světlo objevilo. Avšak stalo se to, protože to Bůh tak vyslovil.

Bůh bude mít Církev. Nedám nic na to, kolika temnými věky a čímkoli musíme procházet. ON bude mít Církev bez poskvrn a vrásek, nehledě k tomu, zda k tomu náležíme či nikoli; neboť ON již vyslovil, že se to stane. Ona tu bude.

ON přikázal, aby se objevil rostlinný život a každý druh života. Vyslovil možná slova: „*Vyjdi palmo! Objev se dube! Objev se jedle!*“

Rozhlédněte se po poušti u Tucsonu, kde bydlíme. Tam najdete každý druh kaktusů. Jen třicet minut odtamtud roste v pohoří Shermanova sosna. Kaktus nemůže růst tam nahoře a borovice nemůže růst tady dole. Kde byla ta inteligence, která to semeno zasadila? Hleďte, ta semena musejí přece odněkud pocházet. Bylo to Boží Slovo. ON řekl: „*Budiž...!*“, a stalo se.

Zjišťujeme, že se všechno, když to ON stvořil, utvářelo ve svůj způsob a ve svůj život. Všechno bylo uspořádáno Slovem Božím, Slovem Stvořitele. Vyvrcholením toho všeho byl, jak my poznáváme, hlavní stan jménem *Zahrada Eden*. Nade všechno postavil Bůh Svého syna a nevěstu Svého syna. ON měl důvod, proč toto velkolepé stvoření učinil. Udělal všechno tak krásné. Stvořil květiny, ptáky – veškerý život. Neexistovala žádná smrt, žádný hřích, žádné utrpení a žádná nemoc. Všechno nacházelo své vyvrcholení v jednom hlavním stanu – v zahradě Eden.

Tam postavil Svého syna Adama a Adamovu nevěstu, jeho ženu. Nyní snad řeknete: „*Ona byla jeho žena?*“ Ona k tomu byla určena, aby byla jeho ženou, avšak ona správně ještě nebyla jeho ženou.

V Svatém Písmu nacházíme jedno místo, kde je psáno: „*Josefe, synu Davidův, neboj se vzítí Marii, svoji ženu k sobě, neboť dítě, které ona očekává, pochází z Ducha svatého.*“ Ona se stala jeho ženou, když jí přislíbil, že si ji vezme, přesto nebyla ještě docela jeho ženou, protože ji ještě jako svoji ženu nepoznal.

Tak tomu bylo i tam. Z toho důvodu jsem mluvil o synu Božím a jeho nevěště. Adam ji ještě nepoznal jako svoji ženu, přesto byla již zčásti jeho ženou. Tak je tomu nyní s Církví a Kristem.

Nyní mohli všichni odpočinout, neboť všechna ta dobrá semena Slova Božího, která ON vyslovil, rodila podle svého druhu. Na zemi bylo jasno; bylo tu světlo. Když nechal zazářit slunce, nastala sluneční záře. Proč nechal svítit slunce? Měl ve svých myšlenkách, že bez slunečního svitu by nerostla žádná květina, kterou vyslovil v bytí. ON činí všechno tak, aby to sloužilo svému účelu; ať je to cokoliv. Nějaký strom přináší žalud, jiný jablko. ON stvořil plody zahrady, atd. Všechno je určeno k svému účelu. Muselo to být tak, jak to vyslovil. To jediné, co mohl činit, potom, co již všechno vyslovil v bytí, mohl odpočinout, neboť to vyslovil. Všechno se muselo splnit, protože to řekl. Úplně jedno, čím to muselo procházet, než se to stalo; jak mnohá protivenství, atd. musela být překonána, muselo se to přesto objevit, neboť On řekl, že se to stane. ON to vyslovil.

Právě tak je to s Církví, kterou chce mít v těchto posledních dnech. ON bude mít Nevěstu. „*ON je s to z těchto kamenů vzbudit děti Abrahamovy.*“ Jestliže my Ho nenásledujeme, vezme někoho jiného, kdo Ho bude následovat. ON ji bude mít, neboť to již vyslovil. Cokoli ON řekne, musí tak být. Je to nezměnitelné. Musí se to tak objevit, protože ON řekl, že to tu bude.

On věděl, že se všechny ty mohutné věci objeví potom, když je vyslovil, a nyní mohl odpočinout. Všechno bylo pod kontrolou. Jeho Semeno bylo Jeho Slovo, a Jeho Slovo je Semeno. Tak to řekl Ježíš. Všechno by bylo dobré, neboť On řekl, že všechno má rodit podle svého druhu. Muselo se to jen do svého druhu proměnit. Jeho Slovo muselo rodit podle Svého způsobu. Jestliže řekl: „*palma*“, pak nemínil nějakou směs dubu a nějaké palmy. ON mínil, že zde má být palma a tam dub. Všechno muselo být na svém správném místě.

Ó, jestliže jen můžeme pochopit, jakou částí Slova jsme my, pak musíme zaujmout své místo; úplně jedno, co to je!

Myslím na tu drahou sestru zde v pojiždné židli. Jak mnohé věřící modlitby byly za ní vysloveny! My to nechápeme, proto to přenecháváme Bohu. Se svojí lůbezností je jako nějaká květina mezi vámi. Jak velice ona touží po tom, aby mohla

vstát a procházet se! Přesto je tak milá, jak tam sedí. Neustále mě to nutí se na tu ženu dívat. My všichni přece věříme v uzdravování. Vždyť jsme viděli, že Bůh činil divy, které byly daleko větší. I ona to ví, přesto je ochotna se vpravit do svého místa.

Ať to je cokoli; to bychom chtěli. Myslím, že to byl David, kdo řekl: „*Chtěl bych raději sedět na prahu domu mého Boha, než přebývat v stromech bezbožníků.*“ Úplně jedno, co to je; zaujměte své místo.

Mnohdy se musíte odloučit ode všeho, co vám na zemi bylo drahé, a zaujmout místo, k němuž vás Bůh povolal. Co ale činí Bůh? Přetváří vás z toho, co jste byli. Mnohdy vás oddělí od syna, dcery, milé rodiny nebo od čehokoli jiného a postaví vás někam jinam. To je Jeho způsob, aby tak činil, tím, že vaše mysl je obnovována, abyste uposlechli Slovo Boží, lhostejno, jak vysoká je ta cena.

Naše spasení nebyla žádná laciná věc. Syn Boží musel zemřít pro nás! Vzácné věci mají vysokou cenu.

Nebylo to lehké přinést toto poselství. Ne, určitě ne. Musel jsem všechno opustit, co mi bylo drahé, dokonce své rodinné příslušníky. Všechno. Avšak, pohleďte, cena spočívá v tom, činit Boží vůli; činit to, o čem jsem věděl, že je to ve mně. Chtěli mě vyhodit, protože mysleli, že jsem ztratil rozum. Řekli: „*Křest na jméno Ježíše Krista je v protikladu k církvi!*“ A všechny ty věci. Řekli: „*On se zbláznil.*“ Avšak úplně jedno, co oni řekli, je tu něco, co musí být vykonáno. Bůh prostě vezme někoho, přenesse to na něho a řekne: „*Učiň toto!*“ A vy to uděláte.

Jaká cena to musela být pro Pavla, který seděl u nohou Gamalielových, velkého učitele oné doby. Je zasažen tím, co považoval za bludné učení, věcmi, na něž pohlížel jako na ty nejhorší, jaké mohly Církev stihnout, a stává se toho účastníkem. To je něco zvláštního! Bůh působí zázračnými, zvláštními a neobyčejnými způsoby, aby vykonal Svě zázraky.

Když to Bůh vyslovil, věděl, že Jeho Slovo je Semeno. Ono mohlo rodit a rodilo by podle svého druhu. ON přikázal, aby všechno rodilo podle svého druhu, a tak to bude vždycky, dokud nezasáhne člověk.

Právě tak i Církev Boží by – jako všechno ostatní – rodila podle svého druhu, jak tomu bylo na počátku, kdyby teologové nebyli Slovo zohavili tím, že je posadili na falešné místo, atd. Bůh to vyslovil. Úplně jedno, jak velice se je snaží je zkazit a představit jinak, Ono bude plodit podle svého druhu. Nic jej nemůže zadržet.

Doufám, že se to neposlouchá, jako bych na vás křičel. Je to příliš hlasitě?

Zjistili jsme, že všechno bylo uspořádáno. Bůh vyslovil: „*Budiž! Budiž! Vznikni zahrada Eden! Ať se objeví překrásné květiny! Můj syn tu má stát v Mém obraze! Ať je v zahradě Eden! Po jeho boku ať stojí jeho nevěsta!*“ Ó, jak nádherné to bylo! ON

byl Otec, neboť se objevily Jeho vlastní děti. ON pro ně učinil ráj. Bůh to miluje, činit něco pro Svě děti.

Víte ještě, vy matky, jak jste si své peníze ušetřily od úst, když vaše dítě potřebovalo pár nových bot? Vy jste to učinily, lhostejno, co to bylo, šlo-li o to, učinit něco pro vaše děti! Otec ještě více pracoval, aby děti mohly něco dostat.

To přece ukazuje, že my zde dole jsme dobří rodičové. ON je přece ten nejvyšší Otec. Oč více se stará On! Žádný div, že apoštol řekl: „*Co žádné oko nevidalo a žádné ucho neslychalo a co na žádnou mysl lidskou nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří Jej milují.*“ My to nemůžeme naším rozumem pochopit. Náš rozum není vůbec schopen řídit myšlenky k tomu, co Bůh pro nás, kteří Ho milujeme, připravil. Mohu se pokusit představit si, co to bude; mohu o tom přemýšlet, co to bude, avšak můj rozum to není schopen posoudit, jak nádherné to je. Předstihuje to všechno. Dovedete si představit, jak to bude v nebi, až tam všichni budeme, mladí a bez hříchu? Ó, jaké velkolepé místo! Hled'te, je to daleko více. Lidské srdce nemůže pochopit, co Bůh pro ty Svě připravil. Vyslovil to a ono to tak bude.

ON tam měl nádhernou výbavu. Nemíním tím nějakou výbavu v obvyklém smyslu slova, nýbrž v tom smyslu jako nějaká matka má připravenou výbavu dříve, než dítě přijde na svět. Připravuje botičky a všechno dříve, než přijde tento malý díl lásky Boží, který Bůh posílá.

To učinil Bůh i pro Adama a Evu. Stvořil zahradu Eden. Vyslovil to. Bylo to v Jeho myšlenkách. Jestliže On něco řekne, pak se to musí stát.

Podržte to nyní v paměti. Co On řekne, to se musí stát. Nic nemůže zabránit, nic nemůže zadržet, aby se to nestalo. Neexistuje nic, co by tomu mohlo zabránit. Bůh to tak řekl; tím je to vyřízeno. Bůh to řekl, a stane se to.

ON měl toto všechno ve Svých myšlenkách. ON řekl: „*Budiž!*“ Tak to stojí v 1. Mojžíšově. „*Stañ se toto! Stañ se ono! Objev se tamto!*“ ON rozsíval Semeno. „*Ať je to zde! Ať je to tam!*“ Věděl, že to tak bude, neboť se to nemůže změnit.

To nám dává víru. Co On zde řekl, stane se. Nechte toto semeno padnout do vašich srdcí, abychom byli půdou. Do našich srdcí! My chceme jednat náležitě podle našeho místa, na které nás postavil v těchto posledních dnech. Pane, vlož to semeno do našich srdcí. Vlož Svě Slovo do mého srdce. Nenech v něm žádnou nevíru.

My chceme být jako Abraham, který přece byl již starým mužem. Zdálo se to být nemožné. Jak se to mělo stát? Jak to mohlo být u něho možné? O tom on vůbec nepřemýšlel. Přijal prostě Slovo Boží a kráčel ve víře vpřed. Bůh to naplnil.

Bůh všechny ty věci řekl, a věděl, že se to stane. A stalo se to, ON vyvolal všechno podle Svého druhu. Proměnil každé semeno v živou bytost a v tvory,

jakými měly být. Všechno se objevilo tak, jak to vyslovil. Řekl: „*Staň se!*“ Mohlo to trvat stovky let, avšak nakonec to byl nádherný Eden, v němž poletovali ti velcí ptáci. Ani ptáci nemuseli umírat. Vlk a beránek žrali spolu; i lev, leopard a vůl. Nic nebylo zabíjeno. Neexistovala smrt a žádné utrpení. Adam a Eva se procházeli v zahradě Eden. Každé semeno rodilo podle svého druhu, jinak to být nemohlo. Nemohlo to jinak být, neboť Bůh řekl: „*Tak to má být!*“ Proto to tak muselo být.

Jak rád bych se zde trochu zastavil a řekl: „*To je ono, co stojí před námi, totiž to dokončení podle Slova.*“

Bůh řekl: „*Budiž ...!*“ Právě tak se to objevilo, a bylo to ihned dokonalé. Tento strom může zrodit jen tento strom a onen strom může jen zrodit onen strom. Adam, syn Boží, může rovněž zrodit jen syna Božího. Chápete, co míním? Všechno podle svého druhu, proto mohl Bůh říci: „*Dobrá, nyní se mohu odebrat v odpočínutí.*“

Napadlo vás, že Bůh od té doby sám mluvil již jen docela málo Slova? Po pádu ve hřích to přenesl na Svě proroky, a od té doby přinášejí Slovo oni. Vidíte? Bůh odpočinul, neboť pro Něho již nebylo nic k činění. Oni jdou k Jeho hlavnímu stanu, klepají na dveře a říkají: „*Otče, oč jde?*“ Pak ON skrze ně posílá Svě Slovo. ON má systém, jistý způsob, jak tyto věci činí.

„*Staň se ...!*“ A tak se to stalo. Všechno rodilo z vlastního semene podle vlastního způsobu. Avšak když všechno vypadalo tak krásně a stalo se tak, jak to Bůh řekl, přišel ten lstivý, drzý svůdce.

Před tím bych vás všechny chtěl varovat. Když vidíte, že semeno Boží vyráží kořínky a začíná růst, pak dejte pozor na tohoto chlapíka, který vejde dovnitř tak mazaný, jak jen může být. Cituje Písmo právě tomu, kdo je nezná tak přesně. Dejte na něho pozor, neboť on je svůdce.

V protikladu k nějakému tvůrci, který věci vytváří, bych jeho nazval „znetvořitelem“. To je on. On znetvořuje věci, které byly vytvořeny. On je znetvořitel, překrucovač, ničitel originálního semene a originálního programu.

Hleďte kupříkladu na vaši skupinu dnes ráno zde. Vy máte program, vy máte představu. Dejte pozor na toho ničitele. Ó, on přijde tak chytře a lstivě, jak může. Zůstaňte však při svém předsevzetí. Zůstaňte při něm.

My zjišťujeme, že on to semeno znetvořil, když vešel dovnitř. On zkazil semeno tím, že vnikl do půdy, klína, kterým byla Eva, a svým zkaženým semenem to správně zkazil dříve, než tam dospělo, aby tak zničil tu krásnou zahradu Eden.

Nebe je tímto obnoveným místem. Kde se nyní nacházíme? Jsme na cestě zpět k původnímu počátku stvoření Božího, k zahradě Eden, kde muž i žena žijí věčně bez hříchu.

ON by chtěl, abychom se přetvořili obnovením své mysli, resp. abychom byli proměněni skrze obnovení své mysli.

Satan vniká a vnáší znetvoření Slova tím, že nechává vyslovit něco, co ono neříká. Totéž učinil na počátku. Hled'te, bude to připadat dnes ráno lidem velmi nezvyklé, jestliže si neudělám čas a předem nevytvořím základnu pro myšlenku, kterou bych chtěl vzápětí sledovat a vyložit. Jde o to, že ten znetvořitel vešel dovnitř. V šesti tisíci letech Bůh skrze originální Slovo vynesl každé Slovo podle svého druhu. Všechno, co ON stvořil, bylo výsledkem toho, co Boží vlastní Slovo podle svého druhu přineslo. Nyní měl šest tisíc let znetvořitel, v nichž Slovo Boží znetvořoval. Co učinil? Učinil nový druh Edenu, Eden Satanův. V něm dnes žijeme.

Jak to učinil? Jak se to mohlo stát? To podstatné je, jak to učinil. To se musíme dozvědět, a proto jsem zde, abych vám to vyložil. Vy se do toho pak můžete v těch před vámi ležících týdnech s bratřími dále zahloubat, abyste poznali, jak toto Satan učinil. Nezapomeňte, jak prohnáný, jak chytrý je.

On tato semena znetvořil. Zničit je nemohl, tedy je znetvořil. My poznáváme, že hřích je zvrácená spravedlnost. Lež je převráceně představená pravda. Tak je to se vším. Cizoložství je správný akt, jež Bůh určil, převráceně vykonaný. Tak je tomu se vším. Smrt je obrácení života. Smrt bere život a znetvořuje jej.

On měl šest tisíc let, aby to činil tím, že rozstříkal svůj jed. Jak to učinil? Toto je ten podstatný bod. Dobře poslouchejte. Učinil to skrze civilizaci. To se podivně poslouchá, avšak tak to je. Učiním nyní poznámku, která se vám možná na několik minut bude zdát záhadná; ačkoliv v to nedoufám. Věděli jste to? Nesnažím se podporovat nevědomost. Avšak věděli jste, že civilizace, věda, vzdělání a tyto věci, které my dnes tak vysoko hodnotíme, jsou nástroje Satanovy? Ano, dokonce civilizace. Civilizace nepřichází od Boha, civilizace přichází od Satana. To vám v málo minutách dokážu Slovem.

Civilizace není od Boha. Dovolte, abych vám to ukázal: Čím civilizovanějšími se prací vědy stáváme, tím více sami sebe zabíjíme. Tato civilizace nyní dosáhla svého vrcholu a my máme v této civilizaci smrt, hřích a nemoc. To nemůže být od Boha.

V tom velkém království Božím, které přijde, budeme mít rovněž civilizaci, ale ona bude docela jiná než tato. Nebude to žádná civilizace vědy, ale civilizace víry, Slova.

Tato vědecká civilizace, kterou máme, je toliko past Satanova, jíž lidi usmrtil. Tím nás denně usmrcuje. Přesto, že každý den jíme, abychom žili, umíráme. Všechno tak překroutili, vezmou tolik z toho a smíchají to s tamtím, kříží toto, to a ono tak dlouho, až to zemře. Toto je umírající pokolení. Lhostejno, co se snažíte činit, vy zemřete. Vy jste včera večer viděli ten obraz o těch Afričanech.

Oni nemají žádný penicilin, a žijí déle než my. Zárodky nemocí jim neuškodí. Každý zárodek musí před nimi „*zdvihnout ruce a vzdát se*“. Hled'te, nic jim to neuškodí. Jestliže věda něco vyvine, penicilin nebo něco podobného, a je nám proti nějaké nemoci podáno, pak nás to zeslabí na jiném místě a učiní je živnou půdou pro něco jiného. Oni to nečiní.

Mnozí z vás přicházejí z farem, a každý ví, že dobrá, zdravá rostlina nepotřebuje být postřikována. Ona má ve svém životě sílu odporu, takže se ani vůbec žádné zárodky nemohou na ní usadit, je-li to skutečně zdravá rostlina. Je to skleníková rostlina, křížení, kterou musíte pečlivě ošetřovat.

Mnozí z vás přicházejí ze Západu. Vy si ještě vzpomínáte na ten dlouhorožý skot, ty longhorny. Vy řeknete, že z našich herefordek dostanete dnes lepší maso. Skutečně? Zrovna ne! Nechci stranit longhornské krávy, avšak ona mohla přezimovat venku jako divočina. Ona sice byla hubená, vydržela ale dvojnásobně.

Herefordské krávy podkládají seno, které dosahuje skoro k břichu, když ji chtějí fotografovat, aby ukázali, že téměř k obojku je na ní maso. Avšak co je? Necháte-li ji volně pobíhat venku, zemře. Ona by zimu nepřežila. Musíme ji krmit a starat se o ni, mateřsky o ni pečovat. Ona je křížení. Ale pravou longhornku můžete nechat volně běhat.

To stejné je dnes s křesťany. Je jich tolik, jimž musíte lichořit, které musíte prosit, z nichž musíte dělat diakony církve, kterým musíte klepat na rameno, kterým musíte svěřit velkou úlohu v církvi. Neučiníte-li to, již více nepřijdou. Jednoho musíte nechat dělat toto a toho druhého ono. Musejí být hýčkaní.

Dovedete si představit, že praví křesťané, byli takoví? Oni byli drsní. Oni byli robustní. Dovedete si představit, že Pavel byl takový druh křesťana? Dovedete si představit, že by Petr řekl: „*Jestliže mě neustanovíte představeným okresu, nu, pak nevím, pak pravděpodobně přistoupím jinam.*“ Byli to robustní muži, muži víry. Žili s Bohem; chodili s Bohem. Byli to muži mála slov. Sloužily Bohu ustavičně, dnem i nocí. Nepotřebovali je postřikovat, mateřsky se o ně starat, nabízet jim to a ono postavení. Byli to robustní muži. Oni byli právě semeno, ne křížení denominací.

Je řečeno: „*Jestliže metodisté se mnou nebudou řádně zacházet, pak půjdu k baptistům. Jestli se mnou baptisté nebudou rozumně jednat, půjdu k letničním. Jestliže se mnou nebudou správně jednat, pak půjdu zpět ke katolíkům!*“, nebo at' kamkoli. Oni jsou křížení, která musí být stále postřikována. „*Ano, pastore doktore bratře Tak a tak.*“ To není žádné křesťanství.

Pravé křesťanství nevyžaduje tituly, neočekává žádné upřednostnění. Zná jen Boha. Je to originální semeno. Miluje Boha a jeden druhého. Není zapotřebí je postřikovat, ani opatrně s nimi zacházet, stále je chválit a říkat jim: „*Ovšem,*

já míním, je to již v pořádku, když tato sestra nosí krátké vlasy a ta druhá tam ne.“
Tam to neexistuje, že by je s tím nechaly projít. Evangelium je drsné. Nechte je vyjít a padnout, kam padnou. Křesťané to milují.

(Bratr Branham zpívá.)

Musejí mi klepat na záda? Musejí se mnou opatrně zacházet a toto a ono činit? Jsem si vědom, že mé místo je u těch drsných. Neočekávám, že vejdu tam nahoru bez jizev vítěze.

(Bratr Branham zpívá.)

Chci tu stát jako křesťan, ne jako nějaká zkřížená rostlina, s níž se musí opatrně zacházet. Do křesťanství nemůže být nikdo přinesen, člověk je do něho zrozen. Stává se novým stvořením. Jste semeno Boží, které vzchází na zemi.

Zjišťujeme, že on tento jed rozstříkal. Jedná se přitom o sprej (postřik) moderního poznání, vzdělání, vědy a civilizace – věcí, kterých si tak vážíme. Zastavili jste se někdy a zapřemýšleli nad tím, že náš velký nepřítel v přirozeném životě mezi národy dnes je komunismus? Co je bohem komunismu? Civilizace, vzdělání, věda. To souhlasí, že ano? To, z čeho oni žijí a prospívají, je věda, věda, věda. Jejich bohem je věda. Věda a vzdělání jsou ty postřiky jedu této moderní civilizace.

Nyní bych vám chtěl dokázat, že vzdělání a civilizace přicházejí od d'ábla. Vraťme se k 1. Mojžíšově 4 a začněme s veršem 16. Dejte pozor na Satana.

Vy lidé, kteří spolu s našimi bratřími posloucháte zde ty zvukové pásky, jste slyšeli mé kázání o semeni hada. Nemůže to být popřeno, neboť to bylo rozvinuto v jedné z těch sedmi pečeti. Bylo to skryto.

Jestliže děti vyrostly pod stejným způsobem poučování jako obdrželi i jejich rodiče, pak mají povahu svých rodičů, jejich denominace, atd. Ony to musejí tak věřit. Ony to věří, poněvadž pocházejí od rodičů a byly jimi vychovány. My jsme se však dnes nezrodili z těchto rodičů, náš otec je to Slovo. Říkají sice: „*My jsme také z Boha zrozeni.*“ V onom věku. Toto je ale věk vrcholu, je to věk, který vychází nad denominace.

Těch sedm pečeti muselo být otevřeno a musely se objevit. Bůh určil, že se musely objevit. Mělo se to stát v tomto laodicejském věku. Ne, že bychom se chlubili, my nemáme žádnou slávu – naší jedinou slávou je Ježíš Kristus. Chlubíme se jen Pánem Ježíšem Kristem. Jsme však vděční za tu výsadu, že smíme beze vší pochybnosti vědět, že Bůh nás v těchto posledních dnech zvolil. ON to dokázal znameními na nebi a na zemi. Jedno každé z nich bylo podle Slova a dokázalo tím, že je to tento věk, v němž my žijeme, že je to to poselství a jaké ono je. My nemáme žádný kult, nejsme skupinou fanatiků. Jsme služebníci Boží,

kterí Duchem svatým byli zavaláni. Přiřknou vám všechna možná jména, to však neznamená, že tomu tak je.

Myslete na to, Kain byl synem Satanovým. Myslím, že jste slyšeli všechny ty pásky. Viděl jsem je ve vaší knihovně. Vzpomeňte si, Eva otěhotněla od Satana a ještě téhož dne od Adama. Máme nyní jeden případ v Tucsonu, který dokazuje, že žena, která s dvěma muži má pohlavní styk, může mít dvě rozdílné děti. To my víme. Věděl jsem, že i u zvířat je to možné, stane-li se to krátce po sobě.

Onoho dopoledne se sešla Eva se Satanem, s tím Zlým, v podobě hada. Had tehdy nebyl ještě plazem, nýbrž zvíře – nejrafinovanější, nejlstivější, nejchytřejší ze všech zvířat. Byl hned po člověku. I člověk náleží přece k rodu zvířat – savců, teplokrevných.

Had, kterého Satan použil, byl tento spojovací článek, který člověku stál nejbližší, ještě více než šimpanz. Stál mezi člověkem a opicí. Věda pátrá po tomto scházejícím spojovacím článku. Je to skryto, protože se stal plazem, který leze po zemi. Ani jedna kost se nepodobá kosti člověka.

My zjišťujeme, že tento chlapík Evu, tuto mladou ženu, která neznala hřích, která nevěděla, že byla nahá, našel v zahradě Eden. On to ale věděl. On byl chytrý, lstivý, chytrý, a on jí řekl: *„Ovoce je příjemné a žádostivé.“* Onoho dopoledne s ní měl styk.

Hled'te, odpoledne pak přemluvila Adama, aby učinil totéž a řekla mu, co to bylo.

Adam, který věděl, že to neměl učinit, šel úmyslně se svojí ženou a vykonal tento akt. Přesto, že by to byl nakonec tak jako tak učinil, muselo se to stát. Byla to moudrost Boží, neboť tím mohly být zjeveny Jeho vlastnosti, být Zachránce, Otcem, Uzdravovatelem. Vy jste mé kázání o tom slyšeli. Jinak by se to bylo nemohlo stát.

ON je vybavil svobodnou vůlí. Nemohl je nutit a přesto být spravedlivý. Avšak mohl je učinit Sobě rovnými tím, že jim dal svobodnou vůli, takže se mohli svobodně rozhodnout. ON věděl, že to učiní.

Jelikož i Adam s ní měl styk, porodila dvojčata. Jeden z nich byl od Satana, ten druhý od Adama, který byl z Boha – Kaina a Ábela.

Něco takového se děje. Máme nyní v Tucsonu jeden takový případ. Jednoho jitra se sešla ta žena se svým mužem, téhož odpoledne s jedním černochem. Porodila dva hochy – ten jeden byl malý, kučeravý černochoch, ten druhý hezký plavovlásek. Pomyslete, ona chce, aby se ten bílý otec staral o obě děti! On řekl: *„O svého syna se budu starat, ale o dítě toho druhého ne. Černochoch ať se stará o své vlastní dítě!“* Vidíte tedy, že to je pravda.

Vždy jsou to dvojčata. Nezapomeň na to, malé stádce. I církev v posledních dnech bude sestávat z dvojčat, která si jsou tak podobná, že dokonce vyvolení by byli svedeni, kdyby to bylo možné (ev. Matouše 24:24). To bude církev. Je to letniční hnutí. Je to tomu pravému tak podobné, že by dokonce vyvolení byli svedeni, kdyby to bylo možné. Trochu později, jestliže se k tomu ještě dostanu, bych rád vysvětlil, jak se děje to vyvolení. Svede je to, neboť to vypadá skoro jako to pravé. Je to tím, že to jsou dva rozliční otcové, to je vše. Je to tatáž matka, tatáž církev, totéž hnutí – totéž. Klín, do něhož Slovo padá, je tentýž; avšak jeden je zvrácený, ten druhý ne. Rozumíte tomu? Řekněte *Amen*, jestliže jste tomu skutečně porozuměli. Ten jeden je překroucením, neboť má zvráceného otce. Jednoho dne, dovolí-li mi to Bůh, dokážu, že denominace jsou znamením zvířete. Je to ten zvrácený otec. On přivádí lidi k organizaci, namísto k Slovu. Je to zvrácený otec; je to Kainovo hnutí.

Až tentokrát přijdu domů, chtěl bych kázat na téma *Stezka hada* – o zvířeti na počátku a na konci – a sledovat jeho stezku celou Biblií a jak dosáhne svého vrcholu. Budete to moci všichni poslouchat skrze telefonní přenos, jestliže nám to Pán dovolí učinit. Dejte pozor, jak lstivý je tento chlapík. Je to jako s Ježíšem a Jidášem, jako s těmi oběma bratry jednoho kmene, Ezauem a Jákobem; jako s vránou a holubem, kteří sedí na jednom bidle. V tomto velkém boji, v němž se nalézáme, jedná se vždycky o tato dvojčata.

Nepřítel vždy používá klamu, jak to učinil při Evě: „*Ó, řekl to Bůh? Jistě ne...*“ Snaží se to jinak představit, než jak to Bůh původně řekl: „*Vy nezemřete!*“

Řekl: „*Ano, Bůh to sice řekl, ale...*“ Vidíte, jak to postříkujete? Avšak, co Bůh řekne, to dodrží. ON nepotřebuje pomoc Satanovu. On to dodrží. Nenechte se tím nikdy oklamat. Později vidíme, že to zplodilo podle svého druhu, když tento jed poznání tam byl v 1. Mojžíšově rozstříkán.

Věda je poznání. Všechno, co slyšíme, je: věda, věda, věda! To velké téma ve školách je dnes „věda“; lepší auto, lepší domov, lepší toto a lepší ono. Co činíme? My umíráme. Poté, co bylo vynalezeno auto, přestali jsme běhat a zakládáme na sádlo. Nemáme již žádné správné muže, ale již jen rozmazlence.

To jediné, co ženy ještě dělají, je, že vhodí prádlo do stroje a zmáčknou knoflík; to je všechno. Vaše matka chodila ještě ke studni, přinášela vodu, štípala dříví a topila pod kotlem. Tak prala své prádlo. My jsme tak změkčili, že bychom zemřeli, kdybychom to stejné museli činit. Nemůžeme však na tom nic změnit; je to ten věk, v němž my žijeme.

Dokonce vědci nyní říkají, že dívky již ve věku mezi dvaceti a pětadvaceti lety přicházejí do přechodu. Měl jsem je již v modlitební řadě. Muži dosahují již mezi dvaceti a pětadvaceti lety střed svého života. Moje žena přišla asi v pětaticeti

nebo čtyřiceti letech do přechodu; moje matka ještě mezi pětačtyřiceti a padesáti. Hled'te, jak v těchto posledních dnech degenerují. Proč? Protože se stále více řídíme vědou.

Před sto padesáti lety byl ten jediný dopravní prostředek člověka kůň, nebo chodil pěšky. Nyní se cestuje skoro rychlostí blesku tryskovým letadlem. Věda toho dosáhla a ona je od d'ábla. Ptáte se: „*Souhlasí to skutečně, bratře Branhamě*“? Ano.

Čteme nyní z 1. Mojžíšovy 4:

„Tedy odešel Kain od tváři Páně...“

Všimněte si, co učinil jako první. Řekněte mi, jestliže myslíte, že stačí, já potom jednoduše někde přestanu. Kain odešel z přítomnosti Páně, Tu učinil svoji chybu. Tu děláte vy svoji chybu, tu dělám i já svoji chybu, totiž přesně v tom okamžiku, v němž odcházíme z přítomnosti Boží.

„Tedy odešel Kain od tváři Páně, bydlil v zemi Nód, k východní straně naproti Eden.“

Hled'te, jak nábožné to bylo. On se odebral k východu.

„Jeho žena porodila Kainovi Enocha; i stavěl město, a nazval toto jménem syna svého Enoch. I narodil se Enochovi Irád, a Irád zplodil Maviaele, Maviael pak zplodil Matuzaele, a Matuzael zplodil Lámecha. Vzal sobě pak Lámech dvě ženy; jméno jedné Ada, a jméno druhé Zilla. I porodila Ada Jábele, kterýž byl otec přebývajících v stáních a stádo pasoucích. A jméno bratra jeho Jubal, ten byl otec všech hrajících na harfu a nástroje hudebné. A Zilla také porodila Tubalkaina, kterýž byl řemeslník všelikého díla od mědi a od železa. Sestra pak Tubalkainova byla Noéma. I řekl Lámech ženám svým, Adě a Zille: Slyšte hlas můj, ženy Lámechovy, poslouvejte řeči mé, že jsem zabil muže k ráně své a mládence k zsinalosti své. Jestliže sedmnásobně pomstěno bude pro Kaina, tedy pro Lámecha sedmdesátkrát sedmkrát.“

Povšimněte si, jakmile vyšli z přítomnosti Páně, začali stavět města, stavět nástroje, začali s vědou, zhotovovali předměty z bronzu a železa, hráli na hudební nástroje, atd. Odkud to přišlo? Kdo odešel? Kain, semeno hada. Rozumíte tomu? Kain odešel, odešel pryč z přítomnosti Pána a začal vědecky pracovat.

Hled'te, čím je stále ještě zaměstnán: vědou, vzděláním, stavěním měst, kulturou. Je to od d'ábla. Kdo s tím začal? Dábel. Od koho to přichází dnes? Od d'ábla. Oni mají atomové bomby a tyto věci, aby nás zničili. Žijeme uprostřed toho. Musíme zde žít. Jsme bytosti a musíme zde zůstat. Avšak ta velká civilizace Boží nebude z toho všeho nic mít. Věda bere přirozené věci, znetvoří je tím, že z nich udělá věci, k účelu, k němuž nebyly určeny.

Tak je tomu s vědeckým náboženstvím. Ono bere Slovo Boží a udělá z toho kostelní organizaci, namísto aby činilo věci, které mají být činěny.

Říkají: „*Dny divů jsou za námi.*“

Bible však říká: „*ON je tentýž včera, dnes i na věky.*“

Oni tvrdí: „*Něco takového jako božské uzdravování neexistuje.*“

Stojí psáno: „*Jděte do celého světa a kažte evangelium celému stvoření! Ty ale, kteří uvěří, budou provázet tato znamení divů: v Mém jménu budou zlé duchy vyhánět, v nových jazycích mluvit, budou hady brát, a jestliže by něco smrtelného pili, neuškodí jim to; nemocným ruce budou vkládat, a oni budou uzdraveni.*“ – všem národům, každému, celému stvoření. „*Hled'te, JÁ jsem s vámi až na konec světa*“ – vesmíru, všehomíra; až do nejzazšího konce je absolutně přítomen.

Nyní berou vědu a říkají: „*Ó, to postačí, když se shromážďujeme, přistoupíme k církvi, staneme se tím neb oním a budeme dobrými členy...*“

Oni neříkají: „*Neexistuje žádný Bůh.*“ Vy jste slyšeli mé kázání na zvuk pásku o falešných Kristech v posledních dnech. Nejedná se o falešné Ježíše (Satan ví něco lepšího než to), nýbrž o falešné Kristy. Kristus znamená „*Pomazaný*“. Oni jsou skutečně pomazáni, Duchem svatým pomazáni, aby konali divy a znamení, a oni to činí.

Avšak hled'te, co se týče nynější doby, jsme v posledním věku a ne již v letničním věku. Nacházíme se v posledním věku. První věk začal Slovem, jež byl Kristus. Poslední věk musí končit Slovem, které je rovněž Kristus. Tyto druhé věci, stéblo a klas, jak jsem to vysvětlil, byly jen nosiči Slova a sloužily jeho účelu, až to opět dosáhne plnou podobu původního pšeničného zrna.

Nyní čteme od verše 25.

„*Adamovi ale porodila jeho žena ještě jednoho syna, a nazvala jméno jeho Set; nebo řekla: Dal mi Bůh jiné símě místo Ábele, kteréhož zabil Kain. Setovi pak také narodil se syn, a naval jméno jeho Enos. Tehdáž začalo se vzývání jména Pánova.*“

Vy jste viděli, jak semeno hada se uvedlo do vědy, školení, budování – měst a hudebních nástrojů a do velkých věcí. Co ale bylo se semenem spravedlivého? Eva neměla žádné semeno, to vy víte. Žena nemá žádné semeno. Ona má vajíčko, ale ne semeno. Podle určení Božího semeno přijala. Ono velké semeno ženy to bylo, které dal Bůh. Bůh jí dal semeno namísto toho, které Kain zabil. Nepřítel přinesl smrt tím, že semeno hada zabilo semeno Boží. Tam vidíte to zvrácení. Bůh určil, že skrze ženu mělo přijít Semeno, jenž jest Kristus, aby bylo originální semeno opět navraceno. Vidíte to? Překroucení přineslo smrt školením, inteligencí a tím, co my dnes jmenujeme vědou a náboženstvím. Přineslo smrt.

Avšak jí bylo dáno jiné semeno, a pak se začalo vzývat jméno Pánovo a navracet se ke Slovu.

Sledujme toto Semeno, neboť v několika týdnech vypátráme cestu hada. Sledujte ji, jde skrze celé Písmo svaté. Pozorujte ji. Jsou dva vinné kmeny, které rostou spolu. Vy jste přece slyšeli má poselství o vinné révě. Oni vyrůstají společně a jsou si tak podobní, že v těch posledních dnech, až to dospěje svého vrcholu, by dokonce i vyvolení byli svedeni, kdyby to bylo možné. Objevuje se to jako nějaké pšeničné zrno, ale není to žádné pšeničné zrno. Je to jen pleva.

Pozorujte její civilizaci a vzdělání. Myslím, že mám napsáno ještě asi deset míst z Písma, já ale všechny neproberu. Ale již tímto jsme pochopili, že školení, věda a civilizace jsou od ďábla. To souhlasí. Není to z Boha; je to z ďábla. Já neříkám, že byste je neměli mít. Určitě ne. O něco později to ještě dokážu.

Totéž je s tím nošením oděvu u vás žen a nás mužů. Na počátku nepotřebovali nosit žádný oděv, avšak protože žijeme v tomto věku, musíme nosit oděv. Je nám to určeno, abychom to činili. Musíme jej nosit. Ale na počátku jsme je nepotřebovali, neboť jsme neznali žádný hřích. Nyní však jej musíme nosit.

Potřebujeme auta. Musíme dosáhnout místa, návštěvy dělat, atd. Potřebujeme auta, vědu. Avšak ona není od Boha. Ona nepochází od Boha.

Způsob školení, civilizace a věda Boží jsou ve svém originálním stavu a daleko předčí to, co my nyní činíme.

Hled'te, oni berou určité látky, míchají je dohromady a vyrábějí chemikálie, které ničí. Dokud je necháme v jejich správném stavu, je všechno v pořádku. Jakmile je sloučí, působí zvráceně. Hled'te, to přináší smrt.

Pokusíte-li se vzít Slovo Boží a smísit je s náboženstvím tohoto světa, dáváte sami sebe všanc smrti. Usmrcuje to dotyčného. Vidíte, co já míním? Lidé jsou usmrcováni. Říká se: „Ty přece věříš v Boha. To ale nepotřebuješ věřit, patřiš-li k naší církvi.“ To je ta rána, kterou je ten dotyčný usmrcen.

Vy musíte všechno ostatní nechat padnout a jen to Slovo uchopit. Držte se věrně Slova. Neopouštějte je. Jestliže to Bůh tak řekl, pak to také tak je. Nic nedám na to, co může bádání dokázat.

Ve dnech Noé mohli dokázat, že na nebi nebyla žádná voda. Ale Bůh řekl, že bude pršet, a ono pršelo. To souhlasí.

Dnes říkají: „Tam nahoře není žádný oheň, který by mohl spadnout.“ Dej jen pozor, jednoho dne spadne. „Ó, jak se má toto a jak ono stát?“ Dejte pozor, jak Bůh to činí. ON to učiní. ON řekl, že to učiní.

Semeno někde zapustí kořeny. Čest buď Bohu! To jediné, co ON dnes hledá, je půda, do níž to může být vestláno.

Někde s někým to začne. Potom to ale překrotí a postříkají, jak on to učinil s Evou. Eva měla od počátku přijmout a zrodit syny a dcery Boží, a ne syny Satanovy. Ona byla tou půdou, avšak padlo to do ní zvráceným způsobem. Tak to je, padne-li Slovo do nějakého nevěřícího, pochybovače nebo skeptika. Stávají se členy církve, ale nikdy syny a dcerami Božími. Řekne-li se jim, že si mají nechat růst vlasy, vysmějí se vám do obličeje. Řekne-li se jim, že mají toto neb ono činit, nebo co muži mají činit, vysmějí se vám do obličeje. Nejsou to žádní synové Boží. Je to falešná půda, i když nesou to semeno. Vidíte vy ty falešné pomazané? Ano, oni jsou pomazáni Duchem svatým, mluví v jazycích, konají zázraky a znamení, avšak jsou od Satana.

Ježíš řekl: *„Mnozí ke Mně přijdou v onen den a budou říkat: «Pane, Pane, nemluvili jsme mocí Tvého jména prorocky a mocí Tvého jména zlé duchy nevyháněli a mocí Tvého jména divy nečinili?» Ale potom jim řeknu: «Nikdy jsem vás neznal: pryč ode Mne, vy činitelé bezzákonnosti – činitelé nepravosti!»“*

Co jsou činitelé nepravosti? David řekl: *„Kdyby přestoupení bylo v mém srdci, nevyslyšel by Bůh moji modlitbu.“*

Činitel nepravosti je někdo, kdo ví, co by měl činit a nečiní lo. Vy to víte, ale nečiníte to. To je činitel nepravosti. On ví, že se má držet Slova Božího, avšak kvůli kostelu nebo církvi nebo kvůli nějakému člověku odvrací se od Slova Božího a činí, co říká organizace. *„Já nevím. Moje církev říká, že bychom to měli tak činit, a tomu já věřím.“*

Hled'te, vy to máte před očima, že jste to neměli činit. To je čin nepravosti. *„Odejďte ode Mne, vy činitelé nepravosti!“*

Hled'te, co ten velký Pavel v 1. ep. Korintským 13 řekl: *„I kdybych mluvil jazyky lidskými a andělskými...“* Jak můžete vy nebo někdo tvrdit, že v tom je důkaz Ducha svatého! Pavel řekl: *„Kdybych jazyky lidskými a andělskými mluvil a lásky neměl...“* – tak jako vy ji zde sebou máte – *„...nebyl bych nic.“*

Vy můžete mluvit v jazycích, je to podle Slova. Někjaký kazatel může toto Slovo vzít, vytáhnout a kázat je. On může Slovo přinést a to Slovo poroste. Avšak kazatel by sám mohl být pokrytec. Je to to Slovo. Avšak pravdivé, živé stvoření Boží bere celé Slovo, jež je určeno k jednomu účelu. *„Člověk nežije pouze z chleba, ale z každého Slova, vycházejícího z úst Božích.“* Jestliže k němu něco přidáte, máte překroucenou rostlinu.

Kdybych si vzal pšenici a k tomu bodlák a zkřížil bych je, kdyby to pomocí pylu bylo možné, pak bych dostal *„bodláko-pšenici“*. Vypadala by jako pšenice, a byl by to bodlák. Není to žádný pravý život; nemohl by se rozmnožovat. Sice by vyšel, nemohl by se ale množit.

Osel může oplodnit klisnu, ona potom přivede mezka, avšak mezek nemůže ještě jednoho mezka zplodit. On je křížení.

Každé Slovo má rodit podle svého způsobu. Jednou může nastat plození. Z církve se jednou může stát organizace, ale pak již nemůže přinést to, co původně byla, nýbrž opět jen jinou organizaci. Luteráni nemohou již přinášet to, co přišlo skrze Luthera. Oni zrodili metodisty. Z metodistů vyšli letničtí. Hled'te, oni nemohou zpět k originálu; jsou vydáni všanc smrti. Nemohou mít nové probuzení. Kdy nechal Bůh v nějaké organizaci vzniknout probuzení? Zkoumejte vaše dějiny. Nikdy to neučinil. Po nějakém probuzení se utvoří organizace.

Když vystoupil Luther, ten muž Boží, s poselstvím ospravedlnění, vznikla luteránská církev. Oni se nemohli dále rozvíjet.

Potom poslal Bůh muže jménem John Wesley. Z toho vzniklo probuzení. Co ale učinili? Zorganizovali se a nemohli být navráceni do původního stavu. Byli neplodní.

Avšak Slovo Boží zůstává na věky. Hallelujah! To souhlasí. Ono rodí podle svého způsobu.

Letničtí hnutí proběhlo. Hled'te, co oni učinili: oni se zorganizovali. Nemohou se již navrátit do původního stavu. I kdyby měli v celé zemi Oraly Robertse by to nemohli. Zůstanou vždycky stát u té zemské rasy mezků. Úplně jedno, kolik postřiků dostanou, kolik duchovních afér mohou mít, oni přesto zůstanou neplodní. Vy jste dospělí, vy víte, o čem hovořím. Lhostejno, kolik mužů a žen mají, kolik sesterských sborů zakládají, malé církve a organizace, nějaké probuzení nepřinesou. Jsou ti tam. Zkřížili se se světem, vzdálili od Slova Božího, a nemohou se rozmnožovat. Bůh přinese něco jiného a začne hnutí skrze Své Slovo. Kdyby se také zorganizovalo, zemře rovněž. To souhlasí. Oni se nemohou množit, protože jsou křížení. Právě tak tomu je.

Podívejte se na to zkřížené zrno dnes. Říkají: „*Je to to nejlepší.*“ Ono však usmrcuje. Usmrcuje vás. Vaše tělo k tomu není stvořeno. Vaše tělo je stvořeno pro originální zrno. Z toho důvodu byli tak odolní. Sedmdesáti-, osmdesátiletí muži byli rovněž odolní a silní. Živili se přirozenými věcmi. Pohled'te na ty muže hor, kteří se živí divočinou a přírodním obilím. Vezmeme-li naproti tomu člověka z města, pak je již ve třiceti, čtyřiceti letech neduživce. Jistě! Ach, vždyť já jsem sešel od svého tématu!

Avšak chtěl bych vám učinit pochopitelným, co je s civilizací a tím, co mu nazýváme „*kultura*“. Tolik je toho slyšet o kultuře. Slyšeli jste kdy, jak já nahlížím na kulturu? Je to muž, který nemá tolik odvahy, aby zabil králíka, ale přeplní si jím žaludek, když jej někdo jiný zabije. To si já myslím o kultuře. Tak to je.

Kulturou byste žádného člověka nemohli přivést k Bohu, civilizací rovněž ne. Semeno Boží je zrozeno z Boha, už vždycky bylo v Bohu a bude tam vždy. Skrze kulturu se tam nikdy nedostanete.

Satan zřídil svůj Eden skrze znetvořené semeno. On má nyní svůj velký Eden. Co je to? Kultura, krásné kostely, vysoké věže, dobré, elegantní kazatele, vzdělání, akademická vyznamenání, doktory literatury, doktory teologie, atd. Pokaždé, když tak někoho označí, vzdálí se víc od Boha. Doslova ho to vymrští. Shromáždění nechce, aby povstal někdo a použil jednoduchých výrazů. To oni nechtějí. Oni chtějí něco krásného.

To stejné měl na mysli Kain, jejich otec, již na počátku. On přinesl květiny a plody země. Avšak oběť, kterou Bůh chtěl a kterou mu přinesl muž, který měl zjevení od Boha, byla krev a ne hrušky, broskve, švestky, meruňky, jak se dnes říká. Byla to krev, znečištěná krev, kvůli čemu jsme byli ze zahrady Eden vyhnáni; protože jedna žena dovolila, že semeno zvrácené osoby se dostalo do jejího klína. Tím to začalo.

Abyste měli důkaz, že poselství, to o čem já k vám mluvím, je dokonale příhodné, potřebujete jen pohledět na dnešní dobu křížení. Chtějí dostat lepší druh. Podívejte se jen do života rostlin.

Tohoto léta jsem měl jednu malou divokou květinu. Když mi před několika minutami byla jedna ukázána, opět mě to napadlo. Měl jsem jednu divokou květinu na jednom záhoně, kterou jsem musel dvakrát denně zalévat, abych ji držel při životě. Bylo to křížení. Avšak ona původně pocházela od jedné malé žluté květiny, která byla s jednou jinou zkřížena, takže vznikla tato.

Taková květina byla na jednom místě, kde se mohlo deset stop hluboko kopat, aniž by se narazilo na vlhko. Žila v suché zemi a byla právě tak krásná. Nepotřebovala být zavlažována. Ona byla originál. Nebyla žádné křížení. Nebyla zkřížena, nýbrž byla přirozenou květinou.

Ta druhá, to křížení, musela být zavlažována, pečlivě ošetřována a pěstována. To u této nebylo třeba; žádní brouci ji nenapadli. Tu druhou musíme postříkovat a mnoho jiného, abychom od ní zapudili mouchy a komáry. Nečiníme-li to, zajde.

U té to není zapotřebí, komáři ji nenapadají.

Ó, tak je to s nějakým skutečně pravým, znovuzrozeným křesťanem. Mohli byste ho uvést do pokušení čímkoli byste chtěli, zůstává stále křesťanem. I ji byste mohli zkusit, jak chcete, ona zůstane stále křesťankou.

Dcera jednoho z bratří, který náleží k jedné církvi zde, psala mi nedávno dopis. V něm stálo: „*Tatínek nechce, abych chodila hrát basketbal, bratře Branhame.*“ Byla asi 12 let stará. Dále napsala: „*Bratře Branhame, my věříme, že Ty máš Slovo*

Pánovo i v tom, co ty nám nyní řekneš. Já myslím, že tatínek nemá pravdu. Avšak, co ty řekneš, budu věřit.“ Jaká milá to dívenka!

Zamyslel jsem se a napsal: *„Pohled, miláčku, jsi-li křesťanka, pak jsi všude křesťankou, úplně jedno, kde se nacházíš. Ty jsi vždycky křesťanka. Avšak tvůj tatínek myslel na to, že na basketbalovém hřišti uslyšíš ostatní děti klít a uvidíš, jak se chovají. Věřím, že bys přesto zůstala křesťankou. Avšak pohled, tvůj tatínek má více zkušeností v životě než ty. Tobě je nyní dvanáct let a říkáš, že máš čtyřletou sestru. Kdyby chtěla, abys jí vystříhovala papírové panenky, potom řekneš: «Ó, nech mne. Nemám přece čas vystříhovat papírové panenky!» Hled', ty daleko předčíš svoji sestru.*“

Církev by dnes měla být v Slově Božím mnohem pokročilejší; ne jako metodista, baptista, letniční, presbyterián, nýbrž jako synové a dcery Boží, pokročilí v Slově. Ano! Je to dokázáno, že poselství je příhodné.

Skrze jeho vědu a bádání se pokusili přinést jiné semeno, něco jiného, něco krásnějšího a tím všechno zkazili.

Pohledte na naše sestry. Udělal jsem předtím poznámku, jak pěkně vypadají. Mohli byste je postavit vedle nějaké Glorie Swansonové nebo jedné z těchto polonahých krás z Kalifornie, ony by za nimi milion mil pohasly. Jejich jméno nestojí v knize věhlasných, nýbrž v knize Života. Mírný a pokorný duch je velký poklad před Bohem. Bible říká, že naše ženy se mají ozdobovat mírným a tichým duchem tím, že jsou v líbeznosti svým manželům poddány. To je vzácné v očích Božích. To souhlasí.

Nemá to nic společného s tím, že kupříkladu *Max Factor* ženy zkrášlil navenek. To je od Satana. Celý ten krám je od ďábla. Věděli jste to? Je to všechno od ďábla.

Vím, že moje žena, když ještě byla mladá a hezká, nenosila žádný make-up. Přišla, a já jsem ji pokřtil na jméno Pána Ježíše. Její šaty sahaly až pod kolena. Nyní stárne a řekla: *„Dostávám vrásky.*“

Odpověděl jsem: *„Víš, jak ty stárneš, tak se moje oči horši. Zachovám si tě ve vzpomínce, jak jsi byla a představuji si, jak jednoho dne budeš. Máš tichého a líbezného ducha, a Bůh nás tam na druhé straně nechá opět pospolu. Potom se už nezměníme.*“

Avšak ve dnech Noé, když synové Boží viděli tu krásu lidských dcer, brali si z nich ženy. Synové Boží viděli lidské dcery, které vypadaly a byly oblečeny sexy. Byli žádostiví těch žen a brali si je.

Já jsem vděčný, že vy synové Boží odvracíte svůj zrak pryč, když se ženy tak představují.

Co je to? Krása; křížení. Kdyby tak mnohé z nich vzali a umyli jim obličej, nevědělo by se už, že to jsou ty stejné ženy. To souhlasí. Mnohé jsou hněvivé, že by se mohly měřit s nějakou cirkulárkou, jsou zlé, vzpurné, nepořádné a zahazují se s jinými muži.

Necením si jen věrnosti své ženy, ale mám úctu před každou ženou, která je věrná. Když jsem byl ještě mladý, vždy jsem říkal: „*I pro nějakou černošku, která by chtěla být věrná, prolil bych poslední kapku své krve, aby takovou mohla zůstat.*“ Vážím si toho, co je správné; tu správnou věc. Toho jsem se snažil držet po celý svůj život. Tehdy jsem byl ještě mladý; nyní jsem stár. Avšak moje ideály se ani v nejmenším nezměnily.

To stejné, co on učinil při Evě, uskutečnil vědou i při organizované církvi; on ji překroutil. Skrze svoji zkříženou církev vykonává dnes své plány ve svém moderním Edenu, který my dnes máme. My žijeme ve vědeckém Edenu, Edenu Satana.

Chcete-li, můžete otevřít Izaiáše 14, verš 12. Nebo to mám jen citovat? Satan si pomyslel: „*Vystoupím na nebesa a budu rovný Nejvyššímu!*“ On chtěl zřídit království, v němž dokonce synové Boží se měli klanět.

Přesně to on učinil. Učinil to skrze církev, skrze náboženství, jak i na počátku začal s náboženstvím. To on učinil.

To říká i prorok Pavel ve 2. ep. Tesalonicenským 2. On si dnes vytvořil velký, vědecký Eden tím, že používá vědy, vzdělání a civilizace. Nakonec vystoupí v ekumenické radě jako hlava a všechny kostely se před ním skloní. Vidíte, co to je? Je to duch oklamání, který působí mezi lidmi. Synové Boží, kteří jsou stvořeni k obrazu Božímu, a dcery lidské, které jsou v obraze člověka, sjednotil falší, jak to učinil s Evou. Skrze své vědecké triky, své školení a kulturu je přivedl tak daleko, že má nyní pro sebe moderní, vědecký Eden smrti.

V tom, že Bůh Svě Slovo vyslovil, stvořil ON Eden bez smrti, bez vědy, vzdělání, bez civilizace, jakou máme my dnes.

Vidíte to nyní? Chápete to? Nyní má svůj Eden. Všechny církve-kostely mu holdují. Tak to stojí zde ve 2. ep. Tesalonicenským 2: „...*tak, že se dokonce v chrámě Božím posadí a bude se vydávat za Boha.*“ „*Tak se mu budou klanět všichni obyvatelé země, všichni, jejichž jména nejsou zapsána v Knize Života zabitého Beránka od založení světa*“ (Zjevení 13:8).

Hled'te, je to moderní Eden. Co on učinil? Pohybuje se vpřed; Řím je jeho velký, konečný Eden.

Sledovali jste to, když zde byl přednedávne papež? Zpozorovali jste, že se vždy znovu vyskytlo číslo třináct? On řekl třináct slov, dal třinácti lidem Večeři,

vyšel vzhůru třináct schodů v Yankeeho stadionu. Všechno mělo co dělat s třináctkou.

Číslo našeho národa je třináct, a on se objevuje i v 13. kapitole Zjevení. My jsme měli třináct hvězd a máme třináct pruhů v naší vlajce, třináct čísel třináct šípů, třináct hvězd na našich bankovkách. Všechno má co činit s číslem třináct; a jednou ženou.

Papež sem přišel, hlava této ženy. Antikrist falešné nevěsty. On náš svět, náš americký, náš západní svět zavedl do vědy. Ve své vědecké církvi k ní přichází a nyní se sklání před ním všichni protestanté... Hleďte na ty třináctky. Všechno souvisí s číslem třináct. Náš celý národ a všechno v něm má co činit s číslem 13. Tu se nacházíme; to máme. Již v zahradě Eden se stal světem žen. Avšak jednoho dne bude svět Boží.

Již proroci tyto věci předpověděli.

Nyní je opět všechno tak, jak to bylo, než Bůh začal působit na zemi. Stala se duchovním chaosem. Určitě.

Povšimněte si, ten druhý Eden je tomu prvnímu tak podobný, že by téměř ty vyvolené svedl. Nyní na několik minut učiním jedno přirovnání. Nato pak ukončím, neboť je 11:00 hodin. Slyšte nyní: Oba tyto Edeny jsou si velmi podobné.

Satan učinil totéž, co tehdy v tom správném, tom prvním Edenu učinil s Evou. Dejte pozor na to a porovnejte to. Každý nyní jasně rozumí, že nyní máme vědecký Eden, v němž žijeme. Takový Boží Eden nebyl.

Eden Boží nevznikl vědou, vzděláním, kulturou; vznikl Slovem, tím, že všechny ty věci byly vysloveny v bytí, když tu ještě nebyly. Dejte pozor, co se v zahradě Eden stalo. Učiňme jedno přirovnání.

Muž a jeho žena byli v zahradě Eden skryti. Ten pár byl nahý, ale nevěděl o tom. Souhlasí to? V Edenu Božím byl ten pár nahý, ale nevěděl to.

Podle Zjevení 3 jsou nyní, v církevním období Laodieie opět nazí, a nevědí o tom. „*Jsi bídný a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý, a nevíš o tom.*“

V Edenu Božím byli nazí, a nevěděli o tom. V Edenu Satanově v důsledku vědy a vzdělání, jsou opět nazí a nevědí to. Jaké to převrácení!

Pohleďte na dnešní dobu. Muži nosí dámské spodní prádlo a ženy pánský oděv. On si nechává růst vlasy, jak by to měla činit ona a ona si je stříhá, jak by to mělo být u něho. Muži chtějí být jako ženy, a ženy jako muži. Převrácení!

To stejné činí církev laodicejského věku. Ten důvod, proč oni tehdy na počátku nevěděli, že byli nazí, spočíval v tom, že byli zahaleni Duchem svatým. Oni to nevěděli. Duch svatý byl nad jejich očima. Neviděli v druhém nic než bratra resp. sestru. Ne zákon, Duch svatý byl nad nimi, proto nevěděli, že byli nazí.

Nyní je školením a vědou zahalil duch nesvatosti, nečistoty a žádosti. „*Je vědecky dokázáno, že je chladněji, když se nosí šortky.*“ Indiáni vám řeknou, jak to vlastně je. Oni se zavinou do pokrývky, která jim slouží za klimatizační zařízení. Vzdělání, právě to, o čem věří, že tím je obdařila kultura a civilizace, je ve skutečnosti přivedlo zpět opět k nevědomosti, takže nyní jsou v horším stavu, než na začátku.

Školení! Vzdělání! Podívejte se přece na školy! Víte, co nedávno večer bylo s těmi mladíky na univerzitě a jak mnohé z mladých dívek tam dostanou každého roku dítě? Řeknete: „*To je přece pouliční sebranka!*“ To si myslíte! Ti mladíci, kteří se nazývají „*Twenty-one Jewels*“ (= Jedenadvacet klenotů) používají rtěnky, nosí pony-úces, natočené vlasy, které visí dolů. Ale jejich krk je špinavý. Řeknete: „*To je přece pouliční sebranka!*“ Míňte? Jsou to studenti univerzity!

Toho večera měli pitku. Nevěděli, co všechno mají provádět, aby měli zábavu. Pítí, cizoložstvo a všechno to jim nestačilo. Rozbílili lahve, běželi ke dveřím žen, zaklepali, a když vyšly, uhodili je do obličeje. Jedné dívce přitom vyrazili oko a mnohé z nich jsou nyní pro svůj celý život zohyzděny. Míňte, že se to dozví veřejnost? Určitě ne!

Dva z těchto mladíků jezdili sem a tam po ulici a byli nestoudní k dvěma nedávno vdaným ženám, které seděly na schodišti domu. Policie je dopadla a odvedla do vězení. Rektor tam přišel. Všechno je tam závislé na univerzitě, nějaká jiná práce neexistuje. Řekl: „*To jsou moji hoši. Propust'ťe je!*“ Byli propuštěni. Tu to máte!

Civilizace a vzdělání vedou do smrti, do chaosu a do pekla. Neposlouchejte tu proradnou věc.

Eva potřebovala vrhnout jen jeden malý pohled na svět, aby viděla, jak vypadá. Vy víte, velmi často se říká: „*Trošku z toho musíme nést.*“ Vy víte, co já míním. Jen jeden malý pohled stačí.

V 1. ep. Jana 2:15 říká Bůh: „*Jestliže kdo miluje svět a to, co je ve světě, není lásky Otcovy v něm.*“ Ty věci tam venku jsou mrtvé. Vy jste obřezáni, odděleni od toho. Nechte ty věci světa. Vy jste jim zemřeli; jsou pro vás mrtvé. Vy nechcete nic mrtvého. Je to zpuchřelé; smrdí to. Jak by někdo živý chtěl mít něco tak odporného? Vy jste živí v Kristu. Slovo vás činí živými.

Pomyslím-li na to, co v době, v níž žijeme, jmenujeme „*vzděláním!*“ Bez doktorského titulu sotva ještě můžete vstoupit na pódium.

Připomíná mi to jednoho polního duchovního, který se vrátil z armády. Řekl: „*Bratře Branhame, bylo to přímo po 1. světové válce.*“ Tento polní duchovní sděloval, že mu nějaký šikovatel jednou řekl: „*Duchovní, nechtěl bys jednou jít spolu do Argonu na frontu, tam v okolí od La Salle, Lorraine, Francie?*“ Pokračoval:

„Odebral jsem se s ním k argonskému lesu. On počítal ty mnohé pancéře, které byly zničeny.“

Vyprávěl dále: „Jednoho velikonočního jitra jsem doprovázel jednu ošetřovatelku na její obchůzce. Dala každému z těchto zraněných vojáků americkou růži, jak je to v Americe zvykem. Ti hoši popadli tu růži a plakali a křičeli, neboť oni věděli, že přišla z domova.“ Hled'te, ona přišla z domova.

Věřím, že totéž činíme my se Slovem: my je uchopíme. „Ó Bože, ono přichází z domova!“

Potom pokračoval: „Cítil jsem se zcela silný. Šel jsem s tím šikovatelem, který zjišťoval počet zničených pancéřů. Zdálo se, jakoby mi Duch svatý řekl: «Jdi k tomu kamenu!»“ Ohlédl se. Ucítili hořčičný a chlorový plyn, který spálil listy stromů. Nic živého nezůstalo a byly velikonoce! Mínil: „Jaké to velikonoce! Co je to za velikonoce, když ani tráva není na zemi!“ Něco ho táhlo k jednomu kameni. Odvalil ten kámen. „Pod ním byl krásný koniklec luční, který zůstal díky tomu kameni uchráněn od jedovatého plynu,“ vyprávěl. Pomyslel jsem: „Ó Bože, drž mě pod skalou spásy, až by byl všečen jed pryč, a nech mě rozkvést v oné zemi.“

Zde můžeme přestat, jestliže chcete. Mám ještě tolik, že určitě nebudeme moci o všem pojednat. Třeba budu moci ještě jednou přijít a vyložit vám to.

Nedávno jsem držel kázání *Filtr myslícího člověka*. Vy jste je všichni asi četli. Přináší chuť svatého člověka. Bratři, přemýšlejte! Cokoli vy činíte, přemýšlejte! Přemýšlejte o ep. Efezským 5:26.

Mluvili jsme o pojmu *Předurčení*. Pres to tak mnozí klopýtají. Avšak stojí to ve Slově Božím. ON to v něm použil. Jsme Slovem Božím předurčeni. Jste-li předurčeni, pak se to musí stát. Bůh vás vyvolil, neboť ON věděl od počátku, co budete činit.

Nenechte se ďáblem postříkat jedem vzdělání, atd. a namluvit si: „Vy musíte být moderní. Vy musíte být toto!“ Vy nesmíte být nic jiného než synové a dcery Boží. A jste-li zrozeni ze Slova, pak jimi budete. Dejte pozor na ten sprej (postřík). Vezmete-li dobré semeno a postříkáte je, zajde z toho. Jestliže na vás stříkají ty věci denominací, zničí to vliv originálního člověka. Jestliže vám řeknou: „Vy musíte to a to činit, neboť ostatní dívky to také dělají; ti ostatní muži to rovněž činí,“ pak tomu nevěřte. Jinak to zničí vliv Boží a Jeho Slova ve vás. Vy to víte.

Náš text zní: „Nepřipodobňujte vaše chování způsobu tohoto světa...“, tím, že se necháte postříkat, „...ale proměňte se“ do toho semena, které je ve vás.

Lidé se dnes chovají, jakoby ani nevěřili, že existuje nějaký Bůh. Věděli jste to? Tak se chovají. Nechtěl bych je označit za blázny, avšak tak se chovají. V Žalmu 14:1 stojí: „Blázni mluví ve svém srdci: «Není Boha.»“ Neměli byste

žádného člověka označovat za blázna. Avšak oni se tak skutečně chovají. Jednají, jako by nebylo žádného Boha. Slovo je ignorováno.

Před několika dny mě volali do místnosti, abych se na něco podíval. Billy Paul nebo někdo řekl, že bude vysílán náboženský program v televizi.

My nemáme televizi. V mém domě nikdy žádná nebude. Chcete-li ji mít, je to vaše věc. Mně však Bůh řekl, že to nemám dělat.

Když jsme se tam nastěhovali, najal jsem dům od jedné starší, milé sestry. Ona měla televizi, neboť ona ji musela mít, aby jej mohla pronajmout. Dovolil jsem, aby se podívali na náboženské vysílání. Zavolali mě a řekli, že budou zpívány evangelizační písně.

Tam vystoupila skupina Rickies, která se nazývala „*Pěvci evangelia*“. Bylo to zlehčení Ježíše Krista, co oni tam předváděli, a jak se třásli. Měli tento ricky-účes, atd. Byla to potupa!

Kain byl taková osoba. On byl skutečně nábožný. Jistě. Avšak on měl převrácené semeno v sobě. Tím vzniklo semeno hada. Satan postříkal toto semeno Edenu. Tak přišel Kain. On svůj jed na ně postříkal.

Kain dokonalou vůli Boží znal. Znal dokonalou vůli Boží. Kain ji znal, zdráhal se však ji činit. Tím dokázal, že byl semenem hada. Přesto, že znal dokonalou vůli Boží, odmítl ji. Viděl, že Bůh potvrdil poselství Ábelovo. On věděl, že bylo podle vůle Boží. Viděl, jak Bůh potvrdil poselství Ábelovo. Co mu řekl Bůh? Takto k němu promluvil: „*Čiň to stejné. Modli se jako tvůj bratr, potom učiníš to správné.*“ Učinil to? On poznal dokonalou vůli Boží, ale nechtěl ji činit. Chtěl k ní něco přidat.

Teologové znají Bibli, oni ji čtou, ale nechtějí podle ní jednat. Ukazuje to na semeno hada. Viděli, v jaké jednoduchosti to bylo před lidmi potvrzeno, avšak zdá se to lidem být tak těžké se vůči Slovu Božímu pokorit.

Nezjišťujete to také, vy ženy, když mluvíte s dívkami o nošení dlouhých vlasů? Potom se vás ptají: „*Proč máš dlouhý vlas? Proč nosíš tak dlouhé sukně?*“ Když s nimi o tom mluvíte, obrátí se k vám zády. Není tomu tak? Oni vědí, co je správné. Mají-li v sobě ještě něco z dámy, vědí, že to souhlasí. Avšak nemohou se pod to sklonit. V tom to tkví.

Vidíte, co učinil Kain? On se nemohl pokorit pod potvrzené Slovo Boží. On to nemohl.

Dokonce letniční říkají: „*Čest buď Bohu! Hallelujah! Ačkoliv mám krátký vlas, mluvím přesto v jazycích!*“ Již to ukazuje, že něco nesouhlasí. Semeno rodí něco jiného.

Skutečné semeno, semeno Boží, nemůže zrodit ženu s krátce ustríženým vlasem. To nejde. Není to možné, neboť Bible to tak říká. Nejde to.

Zdá se to být tak těžké pokořit se pod Slovo Boží. Povšimněte si, co stojí v 1. Mojžíšově 4. verš 6 a 7. Právě jsem to v Písmu Sv. četl. ON pravil: „*Učiň, jak učinil Ábel. Pohled, co tvůj bratr učinil. Jdi a učiň to stejné, co tvůj bratr Ábel učinil. Drž ten .stejný způsob bohoslužby jako on, a JÁ tě požehnám. Neučiníš-li to ale, pak číhá hřích před tvými dveřmi.*“ Hřích je nevíra. „*Jestliže neučiníš, jako Ábel učinil. Ty vidíš, že jsem ho potvrdil a ospravedlnil. Jestliže to neučiníš, pak to ukazuje, že hřích, nevíra, číhá přede dveřmi.*“

I dnes vidí, co Bůh potvrdil. Oni vidí, co Bůh činí. Oni vidí všechny ty věci, které se dějí. Vědí o tom, Bůh ukazuje Své zázraky nahoře na nebi a dole na zemi; všechny tyto věci. Oni vědí, co se děje, přesto to nečiní. Semeno hada! Oni jsou chytří, přicházejí ze seminářů, kde byli v každém slovu, ve všem, vyškoleni a stojí bezvadní za pultem. Každé slovo musí být správné, gramatika musí souhlasit. Takový muž se neumí pokořit. Oni to nedokáží; ne. Oni to prostě nemohou.

„*Neučiníš-li to, pak číhá hřích nevíry přede dveřmi.*“ On je svévolně neposlušný. „*Kdo ví, jak činit dobré a nečiní to, tomu to bude k hříchu.*“ – Jestliže víte, co je správné, a vy to nečiníte! Když byl svévolně neposlušný, když bylo potvrzeno Slovo, překračuje dělicí linii. Potom byl vyhnán z Edenu. Existuje dělicí linie, a vy smíte jít jen tak daleko. Jestliže ji překročíte, jste na druhé straně a pak je všechno pryč. Vy to víte, že ano? Existuje linie! Nevěřte-li tomu, čtete ep. Židům 10:26. Na toto místo z Písma jsem se odvolal.

„*Nebo jestliže bychom dobrovolně hřešili po přijetí známosti pravdy, nezůstávalo by již oběti za hříchy.*“

To stojí v Novém Zákoně. Souhlasí to? Jestliže svévolně hřešíme poté, co jsme přijali poznání o tom, co vám bylo kázáno, předčítáno a před vámi potvrzeno – „...*potom, co jsem dospěl k poznání pravdy a vy svévolně v nevíře odcházáte, pak nezůstává pro vás již žádná oběť za hřích, ale hrozné nějaké očekávání soudu, a ohně prudká pálivost, kterýž žráti má protivníky.*“

Souhlasí to? Vy můžete přejít tuto dělicí linii, jak to učinily děti Izraele při svém putování. Zatím co Izrael táhl pouští, učinily totéž. Potom, když slyšeli poselství Mojžíšovo a viděli, že bylo potvrzeno, poslechli falešného proroka, jenž řekl: „*Pohled'te, děti, my jsme přece stejní. Měli bychom se navzájem ženit a vdávat; měli bychom to i ono činit.*“ Mojžíš jim řekl něco jiného, a oni viděli, že Bůh to potvrdil. Ale mělo to zdání toho, jako by Balám mohl dávat lepší instrukce než Mojžíš. Hled'te, on přišel z velkého národa, kde měli významné muže, všichni byli sjednoceni v organizacích. Země Moába vlastnila velké armády a mohutné věci, ze kterých měli lidé v oněch dnech strach. Nyní přišel prorok, pomazaný prorok s falešným pomazáním, tam, kde byl jiný pomazaný prorok, a učil lid a mnozí ho

následovali. Hled'te, jaká to podobnost! Nikdy to nezapomeňte! Oni následovali to, co nebylo Slovo, to potvrzené, dokázané Slovo.

Nenechte sem nikoho přijít a říkat vám něco jiného. Dbejte toho, co Bůh potvrzuje a dokazuje.

Kdyby přece tito lidé se byli jen ohlédli a řekli: „*Mojžíšovi se zjevil Bůh na nebi. Ten muž vyslovil v bytí komáry, masařky a žáby, vředy a morové rány a opět je nechal zmizet. Rudé moře se rozdělilo a my jsme byli nakrmeni manou z nebe. Ó, to je náš prorok!*“

Avšak jiný prorok přišel a pravil: „*Čest bud Bohu! I já jsem prorok. Chci vám něco říci. Vy poznáváte, že mám lepší gramatiku, než Mojžíš. Mám toto, a já jsem to.*“

Ihned na něj nalítli, a jeden každý z nich zahynul na poušti. Ani jeden nezůstal živ, oni všichni zemřeli, řekl Ježíš. Ani jeden z nich nebude v nebi. Bylo řečeno: „*Otcové naši jedli manou na poušti!*“ To souhlasí, ti letniční skutečně všechny tyto prožitky učinili. „*Naši otcové na poušti jedli manou.*“ ON odpověděl: „*Oni všichni zemřeli.*“

Smrt znamená „*věčné oddělení*“. Oni se již nepozdvihnou, přesto, že všechny tyto prožitky učinili. To je řečeno obrazně. Mluvili v jazycích, tancovali v Duchu a všechno ostatní.

Potom ale došlo ke zkoušce síly se Slovem mezi těmito dvěma proroky. Ten jeden stál na Slovu, ten druhý ne. Oba to byli proroci; potvrzení proroci. Chápete to? Potom řekněte *Amen*. Ten jeden souhlasil se Slovem, ten druhý Slovo neměl, avšak oba byli proroci; jako proroci prokázáni. Avšak jen ten jeden se shodoval se Slovem. I v těchto posledních dnech existují falešní proroci. Oba byli proroky; jeden stál na Slovu a byl Slovem potvrzen, ten druhý nebyl Slovem potvrzen. Bylo to opět jako při Kainovi a Ábelovi. Pohled'te na ty oba: falešný a pravdivý.

Oni všichni zahynuli na poušti a zetleli. Jejich duše jsou mrtvé; jsou ti tam. Předtím byli na správné cestě, šli na cestě povinnosti, chodili do Církve a činili všechno to, co jim Bůh přikázal, potom ale přijali falešného učitele, který nebyl Slovem potvrzen, který nebyl prokázán jako správný. Byl možná doktorem teologie a právě takovým, jak si lidé představují nějakého správného proroka, avšak duchovně nebyl Slovem, divy a znameními Božími potvrzen. Oni zahynuli na poušti. Spravedliví, čestní a nábožní lidé zemřeli a nebudou nikdy v nebi.

Chápete, jak máme chodit? Ano. Nezmeškejte to.

Právě tak tomu bylo v čase, kdy Noe postavil skrze Semeno Slova „*plovoucí proměnu ze země do nebe*“. Lidem to připadalo pošetilé, mínili, že to má Noe jen nějaký kult. On jim řekl: „*TAK PRAVÍ PÁN. Bůh to řekl; déšť přijde.*“

Vědci, ti vzdělání a nábožní onoho dne řekli: „*Pohleďte na toho starého žvanila! Stárne a jeho rozum se ztrácí.*“

On však měl pravdu; byl potvrzeným prorokem. Na konci času bylo jeho poselství potvrzeno jako pravdivé. Co se s ním stalo? Podle Slova, jež kázal, byl skrze archu proměněn od země k nádheře. Byl proměněn.

Ten vědecký sprej (postřík) strhl ty ostatní v soud. Byli zničeni vodou soudu, potopou.

Co lidé – církev Edenu ve svém vědeckém pojetí – kteří jsou opět ve svém Edenu, v tomto velikém věku vědy a vzdělání, chtějí namísto Slova? Stavíte Slovo Boží nade vše? Staví lidé Slovo Boží nade vše, nebo staví sami sebe nade vše? Táží se, co je s církví?

Jeho znetvořené semeno, jeho program poznání, přivedlo celé lidstvo opět tam, že s celou svojí vědou jsou nevědomí o Slovu. To je silný výraz, že ano? Avšak tak to je. Vy řeknete: „*To nemůže být!*“

Tak to tehdy bylo, když Ježíš vystoupil. V oněch dnech, když Ježíš vystoupil, znali muži Slovo Boží jen podle litery, že ano? Jistě. Oni však nevěděli, kdo ON byl, přesto, že viděli Boha sestoupit na perutích holubice a přesto, že ON činil a vykonal přesně to, co o Něm bylo předpověděno. Činil přesně to, co Slovo říkalo. „*Nečiním-li skutky Mého Otce, pak mi nevěřte...*“ řekl. ON však činil přesně to, co o Něm Slovo řeklo. Oni byli vědecktí muži v oněch dnech, avšak ve své vědě byli přece nevědomí a úmyslně hřešili.

Žádost je zaslepila. Jen Slovo Boží jí může ukázat, že je nahá. Ve Zjevení 3 stojí: „*JÁ ti radím, abys koupila ode Mne oční mast, abys viděla a svoji nahotu poznala.*“

Mast je Slovo Boží. Ona hojí vaše oči, abyste se vymanili z přirozených věcí tohoto světa a proměňuje vás skrze sílu Boží a přivádí do Jeho přítomnosti. Potom vidíte a můžete říci: „*Kdysi jsem byl ztracen, nyní jsem nalezen. Byl jsem slepý, avšak nyní vidím.*“ Potom bude všechno jiné.

To je dnes zvolání k církvi: „*JÁ ti radím, abys koupila oční mast, aby tvé oči byly otevřeny a tys viděla.*“

Nechť Duch svatý přijde na každého, kdo skutečně v sobě něco nosí. Uzdravení začíná v nitru. Nechť se stane uzdravení skrze Ducha, který je ve vás. Jestliže pravý Duch pomaže pravé semeno, nemůže se objevit nic jiného, než syn nebo dcera Boží. Pravý Duch ale může také přijít na semeno bodláku, déšť padá i na bodláky a oživí je právě tak, jako padá na pšenici a oživí ji. Avšak „*podle jejich ovoce je poznáte.*“ My jsme ovocný strom Boží, který nese Jeho ovoce.

Ježíš řekl: „*Jestliže Mne chce někdo následovat, tedy zapři sám sebe. Zapři své vzdělání, své poznání, svá vyznamenání, vezmi svůj kříž na sebe a následuj Mne.*“

Lidé svůj zdravý lidský rozum ztratili. Poznamenal jsem si ještě místa z Písma, pro něž vlastně potřebuji navíc ještě pět nebo deset minut. Lidé svůj zdravý rozum ztratili. Oni již nejsou, jak kdysi byli. Ti starší muži mezi bratřími, ty starší ženy a já vím, že lidé již tak nejednají jako dříve. Oni ztratili svůj zdravý lidský rozum. Tento moderní vědecký věk, v němž my žijeme, se tak projevil na rozumu lidí, že svůj rozum ztratili. Oni již nepovažují toho druhého za bratra nebo sestru. Je to tak špinavé.

Ženy se odívají tak nemorálně a jdou potom mezi lidi. Přesto říkají: „*Já jsem dobrou ženou.*“ Proč se tak předvádí? Protože je slepá. Vy mladší sestry zde, kdyby vaše matka byla tak šla, na ulici, jak to mnohé z těchto žen činí, dali by ji bývali do blázince, protože by neměla tolik rozumu, aby věděla, že si musí obléknout své – šaty. Bylo-li to tehdy pomatené, tak je to i dnes pomatené. Ženy se nezměnily, ony však plně ztratily svoji slušnost a svůj rozum. Ony to ztratily. S jejich moderním názorem, jejich kulturou a vzděláním míní: „*Je to tak přeč zdravější.*“ Je to hříšné a smrt přinášející! Nejsou více to, co kdysi byly.

Pozorujte život církve. Před dávnou dobou, když prorok vyslovil to „*TAK PRAVÍ PÁN*“, tak se lidé podle toho řídili. Uposlechli to. Řídili se podle toho. Nyní ale je řečeno: „*Nemám rád toho chlapíka. Sesad'te ho přeč.*“ Hled'te, oni již nemají žádnou rozumnost. Lidé se už nedají vést Duchem Božím.

Jeho Duch je Slovo Boží, a Jeho Slovo přichází k Jeho prorokům. Slovo vás má od věcí světa přetvořit v obraz synů a dcer Božích. Slovo mohlo přijít jen skrze proroky; oni je vyslovili. Muselo to být porovnáno se Slovem, aby bylo dokázáno, že to bylo to Slovo. Jestliže to Slovo potom přijmete, přetvoří vás ze syna nebo dcery tohoto světa v syna nebo dceru Boží.

Podívejte se sem. Kolik z vás jich učinilo tento prožitek? Každý z nás. My jsme tento prožitek učinili, neboť Slovo bylo vysloveno, a my jsme je uvěřili. Slovo vyšlo a padlo v půdu našeho srdce, z ní vyrostlo. Přetvořte se. Jeho Duch svatý přetváří semeno Ducha ve svůj obraz. Tak, jako nějaká hrušeň přináší hrušky, jablono jablka, atd., bude Jeho Slovo rodit syny a dcery Boží. Právě to má způsobit.

Když se tehdy svět opět nacházel v temnotě a v chaosu, působil Duch Boží v předurčeném semeni. To předurčené semeno z Izaiáše 9:5 vzalo podobu.

Prorok, který tam vystoupil, byl muž, který měl vliv na národy a lidi. Náboženští lidé jeho doby mu věřili; ovšem, že ne všichni, nikdy to nebyli všichni. Oni však zažili, že tento muž vyslovil věci, které se přesně staly. Co on řekl, bylo dokonalé; stalo se to. Zde předstoupil tento muž před lidmi a pravil: „*Panna bude dobré naděje.*“ Nebylo to rozumné. Hled'te však, Bůh to nevyslovil sám, vyslovil to skrze Svěho proroka. O tom v Bibli nic nestálo, ale tento velký prorok vystoupil, a řekl: „*Panna bude dobré naděje.*“ V Izaiáši 9:5 řekl: „*Neboť dítě*

narodí se nám, syn bude dán nám, na jehož bedrech bude spočívát panství; a Jeho jméno zní: «Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje». Když bylo slovo „*Panna bude dobré naděje*“ vysloveno, byl to zárodek, a potom tu jednoho dne musela být půda, která jej přijala. Prozkoumal země, nebyl tu však nikdo; prošel zeměmi, nenašel ale žádného.

Téměř o osm set let později nalezlo toto předurčené semeno půdu a začalo růst. Když Bůh na počátku řekl: „*Budiž světlo!*“ mohlo to trvat osm set let, než se objevilo. Se slovem „*At se objeví stromy*“ a se vším, co ON řekl, to mohlo být právě tak.

Potom se objevilo to předurčené Semeno jako Immanuel, „*Bůh s námi*“. „*Jeho budou pohanské národy vyhledávat.*“ ON to je, kterého my dnes hledáme: Ježíše. Vy vidíte, předurčené Semeno!

Satan se pokusil Ho postříkat, jak to učinil u Evy. Pokusil se Ho postříkat, avšak nepodařilo se mu to. ON měl v sobě obrannou látku; byl předurčeným Semem. Z NĚHO nemohli učinit nějakého farizea nebo saducea. JEHO k tomu nepřiměli, aby přistoupil k nějaké organizaci. ON byl Bohem předurčené, vyslovené Slovo. Na Něho nemohl Satan svoji nevíru uvrhnout; ON měl obranný prostředek v sobě.

Bůh nás rač touto obrannou látkou postříkat, je mojí modlitbou.

Potom Duch Boží působil na Něm a vedl Jej na Golgotu na kříž, aby tomuto dni a úhrnnému předurčenému semeni tohoto času, Církvi, přinesl světlo a proměnil syny a dcery Boží do Své přítomnosti.

Neklopýtejte o to slovo „*Předurčení*“. Já jsem to probral. To vy víte. Chtěl bych vám v ep. Efezským 1:5 ukázat.

Hled'te, právě tak jste byli ve svém otci, jak jsem vám to nedávno jednoho večera řekl. Je to právě tak, jak jste od počátku byli ve vašem otci. Kdybyste to bývali nebyli, tedy byste zde dnes nebyli. Avšak hled'te, to semeno muselo dospět do nějakého klína, abyste se mohli objevit. Nyní jste jeho synem, jeho dcerou. Jedná se o to semeno.

Jste-li nyní křesťanem, právě, předurčené semeno, pak jste již ode-vždy byli v Bohu. Vy – ten zárodek vašeho života, jenž byl atributem (vlastností) Božím, myšlenkou Boží – jste již vždycky byli v Bohu.

Vezměme kupříkladu tuto hezkou dívku, která zde sedí. Bůh řekl: „*V onom dni tu bude jedna dívka, jejíž jméno je Takatak. Ona bude to neb ono.*“ ON již věděl, že ona právě v této hodině zde bude sedět a naslouchat poselství a že bude mít na sobě červené šaty. To byla Jeho myšlenka. Rovněž kdo bude tvým manželem, věděl ON; ON ho znal. Všechno to tak vedl, tak, že zde v tomto dni v tomto místě budete. Nebylo to možné, aby se to stalo jinak, neboť vy prožíváte vzrůst. Jste-li

ve vašem nitru semeno, které roste, pak musíte přesně to přinést, co o vás to semeno řeklo. To souhlasí. Je to Jeho Slovo. ON drží Své Slovo. ON nad ním bdí.

Ty jsi jako zárodek byla ve svém otci a objevila jsi se jako dcera. Každý jednotlivý z vás bratří a sester se objevil. Jestliže byste nebyli bývali ve svém otci, pak byste zde nebyli.

Jestliže věříte poselství Bible a přítomnému poselství tohoto času, které je toho potvrzením, potom důvod, proč zde sedíte, spočívá v tom, že jste byli předurčení, abyste zde seděli. Jinak byste zde nebyli. Byli byste na ulici, mnozí z vás možná opilí, mnozí z vás by se stýkali s ženami jiných mužů a vy vdané ženy byste se zahazovaly s nějakým mužem jiné ženy, apod. Avšak hleďte, byli jste předurčení, abyste zde byli. Vy zato nic nemůžete; vy máte Otce, to je Bůh, a vy jste byli semeno.

Jestliže to bude považovat za správné, dostane vás tam, kde musíte být. Vy jste tehdy byli v Něm jako myšlenka. Nyní jste osoba, která s Ním může mít obecenství; tak, jak byste od počátku byli ve vašem otci, nyní ale jste syny a dcerami, kteří mohou míti obecenství se svým otcem. Nyní jsme synové a dcery Boží, kteří s Bohem, svým Otcem, mohou mít obecenství. Hleďte, je to tak nádherné! Líbí se vám to? Potom budete jako On. Jestliže jsme synové, potom jsme Jeho vlastnosti, které již od počátku byly v Něm v Jeho obraze .

Myslete na to, jestliže jste od počátku byli v Něm a jestliže Ježíš, který je Bůh, byl to tělem učiněné Slovo, a přebýval mezi námi, pak jste byli v Něm. Vy jste spolu snášeli ta pohanění, která ho potkala; vy jste s Ním, v Něm šli na Golgotu; vy jste s Ním zemřeli; vy jste s Ním byli vzkříšeni; nyní jste s Ním byli přesazeni v nebeská místa.

Jsem-li Američanem, nesu všechnu jeho hanbu a všechnu jeho čest. Cokoliv tato země je, jsem já. Jsem americkým občanem. Byl jsem jím. Přistál jsem na skále Plymouth. Ano. Já jsem přistál tam na té skále Plymouth. Byl jsem v onom jitra tam v tom sále, když podepsali prohlášení o nezávislosti. Já jsem je spolu podepsal. Jsem částí jeho řádu. Spolu jsem podepsal to prohlášení o nezávislosti. To souhlasí. Byl jsem s Washingtonem u Valley Forge, když přebrodil řeku. Byl jsem tam toho rána; modlil jsem se s ním, byl jsem přítomen. Vy všichni jste tam jako Američané byli. Jste-li Američané, pak jste tam byli. Neboť všechno, co Amerika je, jste vy. Vztyčil jsem vlajku na Guam. Pomáhal jsem spolu. Každé opevnění jsem spolu dobyl. Jako bojovník za svobodu jsem nesl její hanbu. Cokoli ona byla, jsem já.

Cokoli byl Kristus, jsem rovněž. Co byl ON, jsem já. Ó Bože! Když na Něho pohlíželi jako na fanatika, musí to být se mnou rovněž tak. Jestliže kvůli Svým skutkům skrze Svého Ducha byl označován za Belzebuba, budu to já také. Cokoli ON byl, jsem já. Cokoli ON byl, jste vy.

My musíme být ti, kteří na její nesmrtelnosti, na její svobodě, na její slávě, na její cti nebo její hanbě máte podíl. To my musíme být.

Musíme být Církví – Nevěstou Ježíše Krista. Žil jsem s Ním, když byl na zemi. Když zemřel, zemřel jsem s Ním. Když vstal z mrtvých, povstal jsem s Ním. Jsem s Ním sjednocen a s Ním přesazen do nebeských míst, neboť já jsem částí z Něho. Kdekoli je ON, tu jsem já také. „*Kde jsem JÁ, bude i ten, kdo Mi slouží.*“

Nyní může mít s námi obecenství a skrze nás žít, a Jeho Slovo zůstává v nás. My jsme částí Jeho Slova. ON je Slovo a my jsme částí z Něho a proto jsme také částí Slova.

Jak bych mohl zapřít svoji ruku? I kdyby nějaký vědec řekl, že ruku nemám, přesto bych ruku měl. Já vím, že mám ruku, neboť ji používám.

Já vím, že mám Boha, že mám Záchrance. Pociťuji Ho ve své duši. Jsem částí z Něho, tak to říká Slovo. To jsem já. Jestliže jednu část z toho popírám, bylo by to právě tak, jako bych ruku, ucho, oko zapřel. Nemohl bych to učinit, jestliže jsem přičetný člověk. Právě tak málo mohu něco popřít ze Slova Božího, jsem-li přičetný a skutečně mám Ducha Božího. Bud'to přijímám to, co říká nějaká denominace, nebo to, co o tom říká Bůh. Jinak to nejde.

Přetvořit! ON nás může skrze Své Slovo přetvořit; v něm můžeme spočinout, neboť jsme částí z něho.

Pokud se týče mého původu v přirozeném, neexistuje mnoho věcí, jimiž bych se mohl chlubit. Řeknu vám, že vlastně nemám vůbec nic, čím bych se mohl chlubit. Moje matka byla hříšnice, můj otec byl hříšník. Pocházeli z rodin, které zacházely s noži a střelnými zbraněmi, z rodin opilců a paličů lihovin, z nichž většina nezemřela přirozenou smrtí. Pocházeli z Kentucky (čti: Ken-taky). Moje matka byla poloindiánka. Nemám nic, čím bych se mohl chlubit, svým původem už vůbec ne.

Avšak, čest bud Bohu, existuje jedno, čím se mohu chlubit, to je moje druhé narození, které přichází od Ježíše Krista. Tímto Otcem, kterého my máme, se mohu chlubit. ON je můj Otec; ON je můj Záchrance; ON je můj Vykupitel. Mohu se chlubit tím vším, co pro mne učinil, neboť nyní jsem Jeho synem. Nejsm již synem Charlese Branhama – jsem synem Ježíše Krista. To souhlasí. Nyní se mohu chlubit svým zrozením. Při mém prvním narození není nic, čím bych se mohl chlubit, za ně se stydím; avšak za mé druhé narození se nestydím. Ne nikdy. Nestydím se za své druhé narození. Jak On to vykonal? Tím, že mě očistil lázní ve Slovu.

Vpravdě předurčení věřící se drží Slova, oni je nepřekrucují. Nemůže být překrouceno. Ó, synové a dcery Boží, proč nemůžeme mít toto velké obecenství, které bychom měli mít se všemi těmi syny a dcerami Božími? Měli bychom Je mít.

Oni je však nechtějí, protože nejsou žádnými pravými syny a dcerami. V tom to vězí.

Je to tak, jak jsem nedávno jednoho večera řekl. Poznamenal jsem si to zde, ale nemám již čas, abych to ještě probral. Proto to vypustím a skončím.

Jde o to nejnitrnější nitro, o vaši duši. Tam musíte začít. Odtud to proniká dále do vašeho ducha, a pak se stáváte živou bytostí. Živá bytost má pět smyslů; ta druhá oblast má rovněž pět smyslů. Tělo může vidět, chutnat, hmatat, čichat a slyšet. Nitro má rovněž pět „*myslů*“, jako lásku, svědomí atd. Avšak nitro nitra, ta „*kontrolní věž*“, je buďto od Boha nebo od Satana.

Všechny tyto věci byste mohli předstírat a činit, jako byste byli křesťanem. Vy byste kupříkladu mohli d'ábly vymítat, jako kdybyste byli křesťanem. Ale jestliže tato vnitřní „*kontrolní věž*“ nemá již od počátku svůj původ v Bohu, nikdy se k Bohu nevrátí zpět. Rozumíte tomu? Nevyháněl i Jidáš d'ábly? Neprorokoval dokonce Kaifáš, který HO odsoudil k smrti? On však se Slovem nemohl souhlasit. Tak to je.

Z církve, ze světa přetvoření v syny a dcery Boží! Slyšte ještě toto, zatím co budeme končit.

Jak bloudí synové Boží v tomto světě! Mnozí jsou v denominacích a jdou z denominace do denominace jako oběžnice, které se nikdy nezastaví nebo jako nějaký list na podzim na vodě, který je zmítán sem a tam. Leo, my jsme to vždy viděli na východě. Listí spadlo a vítr je honil z jedné strany na druhou.

Bůh by ale chtěl, abychom byli stálí. „*V Ježíši zakotven, vzdoruji bouřím života. V Ježíši zakotven, nebojím se větru ani vln*“ – ať cokoli to je. Ještě si přece vzpomínáte na tu píseň, když jste byli ještě mladíky a dívkami.

Těla Abrahama a Sáry byla znetvořena, aby byl dán předpoklad pro zaslíbené Slovo. Oni byli staří. Abrahamovi bylo sedmdesát pět a Sáře šedesát pět let, když přijali zaslíbení. Ona měla ta léta přechodu již dávno za sebou. On s ní žil, se svojí polosestrou od té doby, co byla mladou dívkou. Aby se zaslíbení mohlo uskutečnit, byla těla obou z nich proměněna ze starého muže a staré ženy v mladého muže a mladou ženu. Aby se zaslíbení onoho dne mohlo naplnit!

Čest buď Bohu. To mě dělá velmi radostným. Nic nedbám na to, co jsem byl; jak jsem sem přišel. My můžeme být přetvořeni, abychom byli připraveni pro zaslíbení tohoto dne. My můžeme jako bratři a sestry přebývat spolu v jednotě a lícnosti Ducha.

Jako před-stínění bylo Enochovo tělo Bohem dokonale proměněno. Byl vzat do sebe, aniž by byl okusil smrti. S Eliášem se stalo totéž jako s Enochem.

Tělo Ježíšovo, které bylo mrtvé a studené, umořené a rozbité tak, že Jeho žebra vyčnívala z Jeho těla, bylo proměněno. Vrazili Mu kopí do srdce, takže vytekla krev a voda. Tekutina opustila Jeho tělo, krev proudila přes kopí na jeho nohy a kapala na zem. ON byl mrtev. Dokonce slunce, měsíc a hvězdy potvrdily, že byl mrtev. Země svědčila o tom, že byl mrtev a měla „nervové“ zhroucení; ona se třásla, skály pukaly, atd. Všechno dosvědčovalo, že byl mrtev. Dokonce Bůh zahalil Svůj obličej. ON byl mrtev, avšak Jeho tělo bylo proměněno. Proč? Protože Bůh řekl: „*JÁ nenechám Jeho duši v pekle a nedovolím, aby Svatý Můj viděl porušení (zetlení).*“ Proto to nemohlo být jinak.

Jednoho dne vaše tělo bude možná ležet v rakvi. Třeba přijdete a mne budete vidět ležet v rakvi, nebo přijdu, abych nad vámi řekl ta poslední slova. Avšak ON nás nenechá v hrobě. Možná, že na vás položí kamení, možná, že budete pochováni v moři; ať cokoli se s vámi stane: ta proměňující síla Boží to vykoná.

V 1. ep. Tesalonisenským 4 čteme: „*Nechceme vás ale, milí bratří, nechat v nejistotě o zesnulých... Neboť toto vám pravíme na základě Slova Pánova ... jakmile pozoun Boží zazní... mrtví v Kristu vstanou nejprve, nato my, kteří ještě žijeme a pozůstalí jsme,*“ jak to bylo řečeno dnes ráno v jedné písni, „...*budeme spolu s nimi vytrženi na oblaku vstříc Pánu v povětří.*“

Je to ta proměňující moc Boží, která nás vzala z tohoto chaosu vědy a školení, těch věcí tohoto světa, toho poznání této moderní doby a nás nyní proměnila v syny a dcery Boží. Dokonce ani smrt nás nemůže v hrobě zadržet. Budeme proměněni v jednom okamžiku.

„*Míníš to ty skutečně?*“

Chtěl bych vám říci, že toto je ta pravda. Ježíš, to Slovo, vzkřísil Lazara, když byl zde na zemi. ON, který byl to Slovo, byl sám vzkříšen. ON pravil: „*JÁ jsem Vzkříšení a Život; kdo věří ve Mne, bude žít, kdyby i umřel, a kdo žije a věří ve Mne, na věky nezemře!*“ Neexistuje žádná možnost zadržet živé Slovo Boží. Ono musí povstat!

Z chaosu tohoto moderního vědeckého Edenu s jeho kulturou, vědou a vzděláním a vším tím moderním krámem, v němž my žijeme, my povstaneme. Jednoho dne toto masité tělo odložíme, budeme vzkříšeni a dosáhneme věčné slávy. Budeme vyzdviženi do vzduchu. Pak tohle všechno bude pryč. Neboť Slovo Boží, které naše smýšlení dostalo ven z moderního smýšlení a přeměnilo naši mysl obnovením našeho srdce a našeho ducha k Bohu, tentýž Duch, který to vyslovil, nás tak dalece proměnil a také nás vzhůru vezme v oslaveném těle do Své přítomnosti, do Své nádhery.

„*Oni budou slavět domy a bydlet v nich. Budou vinice zakládat.*“ Vysadíme-li se vším svým vědeckým bádáním nějakou zahradu, puk jedí plody naši synové a opět jejich synové. Jeden sází, druhý užívá, jeden slaví, ten druhý v tom bydlí.

„Avšak neustávající budou dny Mých služebníků, budou tam a jejich potomci s nimi. Nebudou stavět, aby někdo jiný v tom bydlel. Nebudou zasévat, aby někdo jiný užíval plodu.“ Tentýž Bůh, který skrze proroka nechal vyjít Slovo: *„Panna bude dobré naděje,“* zaslíbil skrze téhož proroka i to.

Jak toho dosáhneme? Zčásti jsme tam již nyní, neboť Bůh to tak řekl. Musí to tak být. ON probudil Lazara, a řekl také: *„Nedivte se tomu, neboť přijde hodina, v níž všichni, kdo v hrobích spí, uslyší Jeho hlas, a vyjdou; ti jedni, kteří činili dobro, ke vzkříšení k Životu, ti druzí, kteří páchali zlo, ke vzkříšení k soudu.“*

Oč jde? O přetvoření, proměnění skrze Slovo Boží, které z nás učinilo Syny a dcery Boží. Věčně budeme žít v budoucím světě. Ó, co bych měl ještě říci? Neposlouchejte jiných věcí.

(Bratr Branham zpívá.)

Nedbejte toho, co věda může dokázat, jestliže je to v protikladu ke Slovu. Nevšímejte si toho, co říká kostel (církve), je-li to v protikladu ke Slovu. My se pevně držíme neměnicí se ruky Boží. Časy se mění, věda se mění. Držte se pevně ruky, která se nemění.

(Bratr Branham zpívá.)

Bože, náš Otče, v Tvé přítomnosti jsme tohoto jitra shromáždění, slyšeli jsme dlouhé, protáhlé poselství. Ó Pane, modlím se, abys vložil tu setbu v srdce těchto lidí. Mysli na to, Pane, že jsme chatrní tvorové, my jsme slabí, a mnohdy nevíme, kterou cestou se máme dát. Drahý Bože, řid' a ved' nás Ty skrze Tvého velkého Ducha. Pomoz nám, Pane. Nenech nás nikdy samotné, Otče. TY jsi slíbil, že to neučiníš, a řekl jsi: *„JÁ vás nikdy nezanechám a nikdy nezameškám; Já s vámi budu.“*

Bože a Otče, modlíme se, abys naše bratry Leo a Gene vedl. Pane, učiň z nich ten druh vůdců, jaké bys zde nad Svým lidem chtěl mít; kteří nepoužívají svých vlastních myšlenek, nýbrž dovolí, aby je vedl ten velký Duch svatý v tom, co konají.

Požehnej tyto muže a ženy, kteří jsou pro mne jako mé děti, Pane. Modlím se, abys jim daroval dlouhý život. Pokud je to možné, Pane, nech nás žít až k Tvému příchodu. Věříme tomu, neboť vidíme, že se nyní všechno tak přiblížilo. Je to tak blízko. Dej to, Otče. My je i sebe nyní předáváme Tobě, aby Ti sloužili. Ve jménu Ježíše. Amen.

Vydavateľ: misionár Ewald Frank,
Postfach 100707, 47707 Krefeld, Nemecko
www.freie-volksmission.de

Svobodná ľudová misie, informační kancelář
Doubeká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00

internet: www.svobodnalidovamisie.cz

e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

☎ 281 931 729

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05

internet: www.misia.sk

e-mail: info@misia.sk

☎ 033 5342 991, 0905 414 701

WB 1965-10-31
Síla proměny
CZ